

Bogatstvo različitosti 2013. – 2017.

Bogatstvo različitosti 2013. - 2017.

Osnovna škola „Matija Gubec“, Tavankut

Nakladnik:

Osnovna škola „Matija Gubec”, Tavankut

Za nakladnika:

Stanislava Stantić Prčić, ravnateljica

Glavni urednik:

Sanjin Ivašić

Uredništvo:

Miroslav Stipić, Branka Milojević

Grafički urednik i računalna priprema:

Thomas Šujić

Tisk i uvez:

Štamparija Čikoš, Subotica

Naklada: 500 primjeraka

LIKOVNO-LITERARNO-NOVINSKI NATJEČAJ

**BOGATSTVO
RAZLIČITOSTI
2013. - 2017.**

ZBORNIK RADOVA

Pokrovitelj:
Državni ured za Hrvate izvan Republike Hrvatske

Osnovna škola „Matija Gubec“
Tavankut
2017.

Predgovor

Različitost je bogatstvo, a ovim zbornikom predstavljamo najveće bogatstvo, bogatstvo dječjega svijeta i dječje mašte koje smo kroz pet proteklih natječaja „Bogatstva različitosti“ mogli upoznati i u njemu sudjelovati.

Dok se u današnjem užurbanom i globaliziranom svijetu posjedovanje materijalnih vrijednosti prihvata vrhuncem samoostvarenja pojedinca, smatra se njegovim bogatstvom, naša je škola ovim natječajem željela potaci male stvaraoce na promišljanje nekih drugih vrijednosti, vrijednosti kojima smo svakodnevno okruženi i možda ih baš zato ni nismo svjesni.

Upravo su djeca ostala jedno od rijetkih utočišta tih vrijednosti koja su u svijetu „odraslih“ često zapostavljena, a nerijetko i zaboravljena. U stalnoj opterećenosti svakodnevnim brigama čovjek se vrlo lako može izgubiti, a počesto u svoj svojoj ozbiljnosti i osamiti. Zato je važno poslušati utješnu mudrost što je progovaraju naši najmlađi kada poručuju: „Nijedan čovjek nije otok“ (I. natječaj „Bogatstvo različitosti“). Možda ćemo tada znati kako u mnoštvu kišobrana pronaći jedan poseban, koji može rastjerati i najteže oblake, a najtmurniji dan učiniti vedrim i veselim. Baš o takvoj jednoj ružičastoj „ambreli“ priču nam je ispričao Bruno Pantelić iz Zagreba. Tijana Todorović iz Kragujevca pak upozorila nas je na nejednakosti prisutne u društvu, kako onom globalnom tako i užem, lokalnom zaključivši da je sreća pojedinca nedjeljiva od sreće njegovih bližnjih pa zato poručuje: „Iskoristimo svaku priliku / da popravimo sliku svetu / svako šansu treba da ima...“

I zaista, možemo li biti istinski sretni ako svoju sreću nemamo s kime podijeliti, a oni koji se s nama znadu radovati predstavljaju upravo najveće životno bogatstvo, to su naši prijatelji. Priču o jednom neobičnom prijateljstvu i neobičnoj djevojčici koja je cijeli razred naučila kako voljeti drugačije od sebe ispričala nam je Lorena Kovačić iz Gornje Stubice. O jednoj drugačijoj ljubavi, ljubavi dvaju srca, njihovu upoznavanju, strepnjama, nadama i zaljubljivanju pjesmu nam je napisala Mateja Savić iz Beograda.

Mateja je u svojoj pjesmi pokazala da i za ljubav katkad treba malo hrabrosti, a u svojim radovima pristiglim na treći natječaj „Bogatstvo različitosti“, naši su nam učenici pokazali da je za uspjeh u ljubavi dovoljno i samo pokušati voljeti. O svom traganju za ljubavlju i toplinom tajanstvenih plavih očiju koje pružaju sigurnost u hladnoj zimskoj noći u stihovima nam je progovorio Strahinja Sejmjanović iz Kladova. Ljubav Tavankućanina Marka Grmića nešto je drugačija. Ljubav je to prema tamburi koja se, kako Marko kaže, rodila na prvi pogled i poput svake prave ljubavi, imala je svojih uspona i padova, ali i kao svaka prava ljubav sve ih nadvladala.

Prijateljstvo i altruizam kao istinske životne vrijednosti bile su tematske preokupacije radova našeg četvrtog natječaja. Olivera Petković iz Leskovca te je vrijednosti prepoznaла u svom prijatelju Iliju, a druženje s njim obogatilo ju je za cijeli život. Sigurnost, povjere-

nje, sreća i iskrenost dio su vrijednosti kojima nas pravi prijatelji obogačuju i čine boljim ljudima, a Matej Ivanković iz Skopja prikazao ih je u svom pjesničkom svijetu.

Što sve može dječja mašta i o čemu naši učenici sanjaju, otkrili su nam u svojim radovima pristiglim na peti natječaj „Bogatstvo različitosti“. S Martinom Kovačić iz Gornje Stubice upoznali smo tako Umut, tajanstvenu djevojčicu koja će nam pokazati životne teškoće obespravljenih stanovnika zemalja trećega svijeta te nadu koja je sva sažeta u jednoj jedinoj riječi – „ljubav“. Ljubav je ono što povezuje i učenike petog razreda Osnovne škole „Škurinje“ iz Rijeke. Svi oni imaju razne snove i svatko je na taj način poseban, ali postoji i ono nešto što ih povezuje kao što to u svojoj pjesmi Vega Valentina Vukić zaključuje: „lako smo svi različiti, / možemo se skupa veseliti. / Podrijetlo, religija, izgled...ništa od toga bitno nije, / u mojoj je školi prijateljstvo najvažnije!“

Kratka je ovo naznaka bogatstva koje vas čeka unutar korica zbornika koji upravo listate. Bogatstvo je to dječje maštete koje je put do nas pronašlo u njihovu likvonom, literarnom ili novinskom stvaralaštvu, a predstavljeno na pet do sada održanih natječaja „Bogatstva različitosti“. Upravo je peti natječaj označio prvi mali jubilej i pravu priliku za objavljivanje ovakve knjige, koja će posvjedočiti da je sav trud uložen u realizaciju natječaja i oživotvorene ideje o bogatstvu različitosti opravдан i pravi je podstrek za sve buduće natječaje.

Vjerujemo da ćete izabranim tekstovima uživati te nam se pridružiti i na sljedećem VI. natječaju „Bogatstvo različitosti“ 2018. godine.

Stanislava Stantić Prćić
ravnateljica

Tavankut

Osnovna škola „Matija Gubec“ nalazi se u mjestu Donji Tavankut na sjeveru Bačke, a pripadaju joj i područne škole u susjednim mjestima, Gornjem Tavankutu i Mirgešu. Upravno, mjesta pripadaju Općini Subotica, odnosno Sjevernobačkom okrugu Autonomne pokrajne Vojvodine.

GORNJI TAVANKUT / ГОРЊИ ТАВАНКУТ / FELSÖ TAVANKÚT

Gornji Tavankut najstarije je od navedenih naselja, a kontinuitet življenja može se pratiti još iz antičkih vremena. Zapisi o dugoj povijesti Tavankuta oskudni su, ali arheološka otkrića potvrđuju postojanje temelja crkve, groblja i naselja pronađenih na obalama potoka Krivaje koja nastaju i traju u drugoj polovici srednjega vijeka. Prvi spomen Tavankuta datira iz 1439. godine kada je mjesto označeno kao „oppidum“. Toponim Tavankut slavenskog je porijekla, saставljen je od dvije riječi: mračan kut – tavan kut, a razlog su tomu, pretpostavlja se, negdašnja brojna močvarna pod-ručja koja su do danas uglavnom isušena.

Danas, prema posljednjem popisu stanovništva iz 2011. godine, Gornji Tavankut broji 1097 stanovnika.

Crkva svete Ane u Gornjem Tavankutu

DONJI TAVANKUT / ДОЊИ ТАВАНКУТ / ALSÓ TAVANKÚT

Donji Tavankut, najveće je mjesto među navedenim selima i danas predstavlja svojevrsno lokalno središte u kojem se nalaze osnovna škola, župna crkva, matični ured, ogrank gradske knjižnice, ambulanta, dobrovoljno vatrogasno društvo, nogometni stadion, Etno-salaš „Balažević“, Galerija *Prve kolonije naive u tehnicu slame* te dva kulturno-umjetnička društva: Hrvatsko kulturno prosvjetno društvo „Matija Gubec“ i Bunjevački kulturni centar „Tavankut“. Prema posljednjem popisu stanovnika, iz 2011. godine, Donji Tavankut broji 2327 stanovnika.

Današnji izgled i položaj selo duguje izgradnji crkve 1910. godine, koja je odredila centar budućeg naselja. Sa sjevera, Tavankut od vjetra i nanosa pjeska štiti pojas šume a prema jugu pruža se potok Krivaja koji selo dijeli na dva djela: Donji i Gornji Tavankut. Položaj sela je specifičan: jednim, sjevernim djelom, prekriven je pjeskom a drugim, južnim, plodnom crnicom. Ove su okolnosti odredile način života i rada stanovnika Tavankuta. U crnici su prevladali međusobno udaljeni salaši i imućnija gazdinstva. Na pješkovitom i oskudnom području živjelo je siromašnije stanovništvo s malim posjedima, a

bavili su se uglavnom vinogradarstvom i povrtlarstvom. Danas prevladava uzgoj jabuke na suvremen način i upravo je ova djelatnost razlog privrednog uspona Tavankuta.

S druge strane, bio bi nimalo zanemariv propust ne spomenuti umjetnost u tehnici slame, autentični likovni izričaj koji nije zabilježen bilo gdje u svijetu. Upravo je ova vrsta naive internacionalno proslavila Tavankut i njegove slamarke i učinila ga jednom od važnijih turističkih destinacija Vojvodine. Upornost u teškoćama i sklonost inovativnosti, učinile su Tavankut selom koje ne samo da opstaje, već se i razvija.

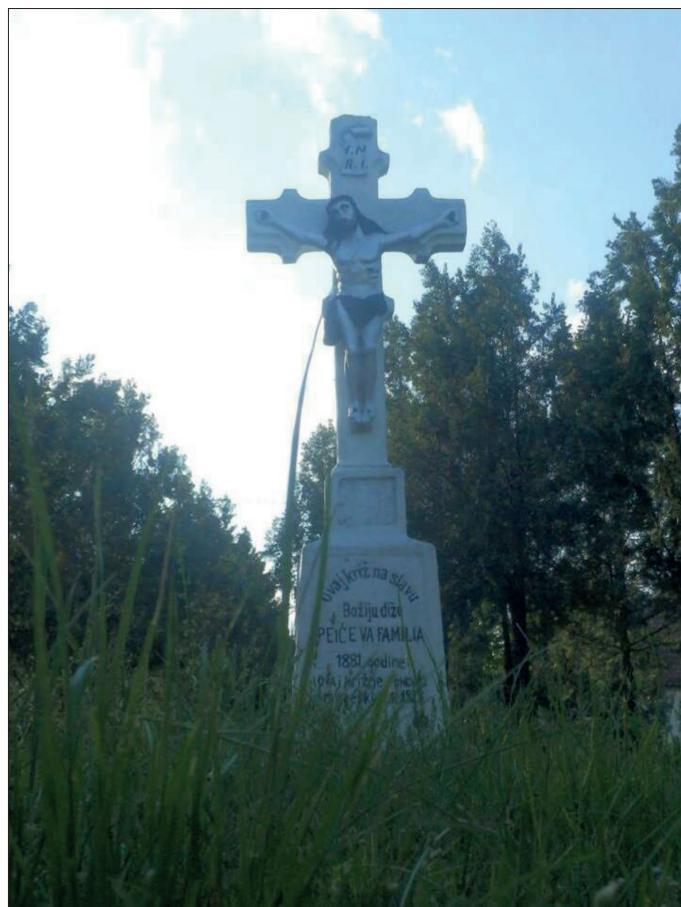
Ritam kulturnom životu Tavankuta u velikoj mjeri određuje Hrvatsko kulturno prosvjetno društvo "Matija Gubec", osnovano 1946. godine, a danas pored redovnih aktivnosti vezanih uz folklor i tamburaški ansambl, brine i o Etno-salašu "Balažević" te organizira Koloniju naive u tehnici slame.

MIRGEŠ / ЉУТОБО / MÉRGES

U Mirgešu kao i u Gornjem Tavankutu djeluje područna škola Osnovne škole „Matija Gubec“ Tavankut. Selo se nalazi u neposrednoj blizini Donjega Tavankuta, a prema popisu iz 2011. godine broji 1067 stanovnika.

Kulturni identitet sela čuva i o njemu brine Hrvatsko kulturno umjetničko društvo „Ljutovo“. U organizaciji društva tako se održava Festival hrvatskog amaterskog teatra, a od 2004. godine „Jesenski dani kulture“. Tamburaška sekcija HKUD-a organizator je „Smotre hrvatskih tamburaških sastava“.

U selu je aktivan i nogometni klub „Bratstvo“, koji se od 1962. godine natječe u općinskoj ligi, a u sezoni 1983./84. ju je i osvojio.

Križ u Mirgešu

Istorijat školstva u Tavankutu i okolini

Istorijat školstva u Tavankutu možemo pratiti od 1847. godine kada je Narodna opština u Subotici donela odluku da se u naselju Tavankut organizuje osnovna škola. Škola nije bila stalna, a učitelji su povremeno dolazili u Tavankut i okupljali učenike u jednoj prostoriji koja je imala i druge namene.

Dve godine kasnije nastava je počela da se organizuje na jeziku kojim se služi stanovništvo. Prva stalna osnovna škola, pod imenom Sv. Ana otvorena je 1850. godine. Nova školska zgrada, s jednom učionicom i stonom za učitelja, izgrađena je deset godina kasnije. Škola je tada imala sto učenika.

U drugom delu naselja, zvanom Ljutovo, 1877. godine takođe je sagrađena škola. Dobila je ime „Staro Ljutovo“, ova školska zgrada je i danas u upotrebi.

U centru naselja Tavankut 1890. izgrađena je treća školska zgrada u kojoj se nastava izvodila sve do 1957. godine kada je podignuta nova zgrada osmogodišnje škole.

Brži razvoj školstva vezan je za 1907. i 1908. godinu. Tada su izgrađene škole u naseljima pored mađarske granice: „Zlatni kraj“, „Vuković kraj“, „Čikerija“, „Novo Ljutovo“, „Bajski put“, „Skenderevo“. Sve ove škole su od otvaranja do 1956. godine bile razredne i najčešće nepodeljene. Od 1956. godine uvodi se 5. i 6. razred što će postojati do 1961. godine kada se ukidaju i pripajaju osmogodišnjoj školi „Matija Gubec“ u Tavankutu.

Posle Prvog svetskog rata nastavlja se dinamičniji razvoj obrazovanja, a 1929. godine u centru Tavankuta pored već postojeće zgrade zida se nova škola. Pored učionica u školi postoji kupatilo sa tuševima za učenike, ali je ono 1950. godine adaptirano u stan za učitelje.

Od 1952. godine u Tavankutu radi osmogodišnja škola koja u početku radi u postojećim školskim zgradama ali koristi i prostore seoske ambulante jer iste nisu bile dovoljne.

Deo osmogodišnje škole sa četiri učionice, dve kancelarije i zbornicom, sazidan je 1954. godine. Škola se nalazi u centru sela tako da učenici dolaze iz okoline, pa neki đaci prelaze svakog dana i po sedam kilometara do škole.

Nastava se izvodila na srpsko-hrvatskom jeziku od 1952. godine tj. od osnivanja škole. Ime „Matija Gubec“ škola nosi od 1956. godine. Osmogodišnja škola „Matija Gubec“ nastala je 1961. godine objedinjavanjem škola koje su do tada radile na području Tavankuta.

Zgrada u kojoj se danas nalazi Osnovna škola „Matija Gubec“ građena je posle Drugog svetskog rata, a potpuno je primerena ukupnim potrebama vaspitno-obrazovnog procesa 1980. godine.

Škola sada raspolaze sa tri zgrade za vaspitno-obrazovni proces i to u Ljutovu, Gornjem Tavankutu i u centru Tavankuta. Prvi veliki zadatak u osnovnom obrazovanju bila je borba za potpuni obuhvat dece u procesu četvorogodišnjeg a kasnije osmogodišnjeg

Školska zgrada na fotografiji nastaloj sredinom XX. stoljeća

obrazovanja. Škola je oduvek saradivala sa partnerskim školama koje takođe nose ime „Matija Gubec“ u vidu poseta đaka i nastavnog kadra te raznih manifestacija. Škola je 1970. godine prvi put povela grupu dece na letovanje u vlastito odmaralište Grljevac kraj Splita. Iz tog perioda značajna je i školska zadruga „Nemirna ravnica“ u kojoj su se učenici ali i nastavnici uspešno bavili poljoprivrednim aktivnostima. Fakultativna nastava mađarskog jezika uvodi se od 1972. godine kao jezika društvene sredine.

Osnovna škola „Matija Gubec”, Tavankut

Osnovna škola „Matija Gubec“ danas nastavu održava na tri nastavna mjesta. Središnja zgrada škole nalazi se u Donjem Tavankut, a u mjestima Ljutovo i Gornji Tavankut izvodi se razredna nastava u područnim školama.

Dosadašnji razvoj škole bio je tijesno povezan s razvojem mesta, ljudima, kulturom, običajima, tradicijom, a ta se veza nastoji očuvati i danas te još više razvijati u budućnosti.

Nagrađeni rad Marije Vuković „Maštanje“

U školi se osim nastave na srpskom jeziku nastava odvija i na hrvatskom nastavnom jeziku. Od školske 2014./2015. godine izvodi se i bilin-gvalna nastava (hrvatski i engleski jezik). U okviru izbornih i fakultativnih predmeta njeguju se bunjevački govor s elementima nacionalne kulture, karakterističan za područje Tavankuta, hrvatski jezik s elementima nacionalne kulture, ali i mađarski jezik, ne toliko zastupljen, ali značajan kao jezik društvene sredine.

Tavankut je naširoko poznat kao kolijevka umjetnosti u tehnici slame. U okviru učeničke zadruge naše škole deluje i slamarska sekcija koja, kao osnovni cilj, ima njegovanje ove tradicije. Posljednjih godina ona je postala pravi rasadnik mladih slamarki, ali i centar edukacije, kroz brojne aktivnosti, projekte i radionice, djece i odraslih koji, u okviru obrazovnog turizma, dolaze u posjet našoj školi i našem mjestu.

Na tragu je očuvanja tradicije i školski tamburaški orkestar koji djeluje od školske 2016./2017. godine, a pored tradicionalnih tamburaških skladbi u svom repertoaru izvodi i suvremenu glazbu. U izvođenju skladbi orkestru se najčešće pridružuje školski zbor u kojem pjevaju učenice viših razreda naše škole.

Organiziranjem naših sekcija nastojimo pratiti i suvremene trendove, pa su tako u

okviru tehničkoga odgoja organizirane dvije zanimljive sekcije: modelarska i prometna. Maketarko-modelarska sekcija ostvaruje se praktičnim radom i vježbama, gradnjom raznih modela i maketa raznih građevinskih objekata, poljodjelskih uređaja i strojeva, strojarskih i elektrotehničkih konstrukcija. Učenici uče kako primjenjivati jednostavnije tehničke crteže u projektiranju modela ili maketa, pravilno koristiti alat i pribor te razvijati spretnost tijekom realiziranja projekta.

U okviru prometne sekcije naši učenici odnedavno sudjeluju i na završnoj svečanosti GO-CAR-GO u Školskom centru u Ptiju u Sloveniji. Na susretu učenici se natječu u slalomu i veleslalomu, a uz to se ocjenjuje i izgled te funkcionalnost ekstramobila.

Početkom 2015./2016. godine u školi je osnovana i foto-sekcija pod mentorstvom Augustina Jurige. Pored teorije fotografije učenicima se prezentiraju i fotografске tehnike te praktična primjena naučenoga. Članovi sekcije s mentorom izlaze izvan škole i koriste svaku priliku da fotoaparatom zabilježe lice, pokret, kuću, ulicu, prirodu, tradiciju. Prva izložba održana je na Dan škole, 5. veljače 2016.godine. Učenici, članovi sekcije, svojim su radovima osvojili brojna priznanja, a među značajnijima vrijedi istaći drugo mjesto Marije Vuković ostvareno na natječaju Bog, Hrvatska! – Pozdrav iz zavičaja, međunarodni fotografski natječaj – Rim, Italija, a ista je učenica osvojila prvo mjesto na Interetno festivalu u slikama Mađarskoga kulturnoga centra „Népkör“ iz Subotice.

Pored navedenih, vrijedi istaći radionicu prijateljstva na kojoj djeca izrađuju srca od brašna i soli, radionicu ljskure, rad ekološke sekcije čiji se članovi brinu o uređenju i održavanju školskoga atrija, dramske sekcije koja izvedbama adaptacija srpskih, hrvatskih ili poznatih svjetskih autora, ali i vlastitih dramskih tekstova redovito obilježava sve važnije školske manifestacije, novinarske sekcije koja priprema i uređuje školski list „Gupčevi školarci“, te brojnih drugih izvannastavnih aktivnosti u kojima sudjeluje uistinu velik broj djece i time usavršavaju i primjenjuju dio znanja usvojenoga u redovnoj nastavi.

NACIONALNI FAKTORI I FUNKCIONISANJE ŠKOLE

„Očuvanje autohtonih vrednosti“ – Svetska banka od 2005.

„Moja škola – škola bez nasilja“ – Ministarstvo prosvete, nauke i tehnološkog razvoja od 2008.

DILS – „Mi, vi, oni – stop nasilju“ – Ministarstvo prosvete, nauke i tehnološkog razvoja od 2010.

„Digitalna škola“ – Ministarstvo za telekomunikacije i informaciono društvo od 2011.

„Obrazovni turizam“ – UNICEF od 2012.

„Bogatstvo različitosti“ – Državni ured za Hrivate izvan Republike Hrvatske

MEĐUNARODNI FAKTORI I FUNKCIONIRANJE ŠKOLE

Škola na međunarodnoj razini surađuje kroz projekte:

„Međunarodna kolonija mladih“, Ernestinovo, Republika Hrvatska, od 2011.

Klub „Mjesecina 9“ u suradnji s američkom fondacijom „Globalni fond za djecu“ Washington, SAD, od 2011.

Udruga „Lijepa naša“: „Dani kruha – dani zahvalnosti za plodove zemlje“, 2012.

KDBZ u suradnji s NANSEN DIJALOG CENTROM iz Osjeka, Republika Hrvatska, od 2012.

„Mala škola tehničkih aktivnosti Tavankut“, ZTK Osječko-baranjske županije i ZTK Grada Osijeka, Republika Hrvatska, od 2015.

Suradnja se ostvaruje i s brojnim školama iz inozemstva, u prvom redu iz Republike Hrvatske:

OŠ Matije Gupca iz Gornje Stubice, Černika, Zagreba i Jarmine;

OŠ „Dalj“ iz Dalja;

OŠ „Primošten“ iz Primoštena.

Župna crkva Srca Isusova u Tavankutu

Jedno od najznačajnijih središta tavankutskoga života zasigurno je i župna crkva Srca Isusova. Sagrađena je 1910. godine između dva postojeća naselja: Gornjeg Tavankuta i Mirgeša. Crkva je građena jer je broj vjernika početkom pošlog stoljeća bio u naglom porastu. Matične knjige župe vode se od jeseni iste godine. Crkva i župa su posvećene srcu Isusovu. Zvonik crkve visok je 46 metara, a tolika je i dužina crkve. Tlocrt crkve u obliku je latinskog križa, a glavni oltar okrenut je prema sjeveru. Unutrašnjost crkve krasi pet oltara koji su smješteni u glavnoj i pomoćnim apsidama. Svodove apsida krase tri freske velikih dimenzija i na njima su prikazani: Presveto Trojstvo, Isus Krist Kralj i Marija Kraljica. U svetištu su dvije velike freske koje prikazuju Kristovo rođenje i njegovo uskrsnuće. Unutrašnjost crkve ukrašena je mnogim arabeskama, a na prozorima su vitraži uokvireni prirodnim motivima. Crkva je oslikana i iznutra uređena 1936. godine. Radove su izvela braća Horvat iz Maribora, a za sve je zaslужan tadašnji župnik Antun Berger. Iste godine u crkvi su postavljene mehaničke orgulje s osam registara. Orgulje se koriste svake nedjelje za vrijeme služenja svete mise i na njima svira naš orguljaš i zborovođa, Zoran Đereg, nastavnik matematike u tavankutskoj osnovnoj školi.

Prije petnaestak godina na crkvi su izvedeni značajni građevinski zahvati zahvaljujući prvenstveno tadašnjoj gradskoj vlasti. Obnovljen je krov u cijelosti; obnovljene su orgulje; zaštićeni su prozori; izvršena je elektrifikacija zvona... Na crkvi su 2014. zamjenjena sva vrata i u cijelosti je obnovljen donji unutrašnji dio zidova, a obnovljena je i sva stolarija u crkvi.

Najviše je vjernika župa imala tridesetih godina prošlog stoljeća: oko osam tisuća, a danas ih je oko četiri i pol tisuće. Godišnje se održi oko trideset krštenja, petnaestak vjenčanja i šezdesetak ukopa.

Školski projekt „Bogatstvo različitosti“

„Bogatstvo različitosti“ nastalo je kao školski projekt u Osnovnoj školi „Matija Gubec“ u Tavankutu. Svojim nazivom ovaj se školski projekt nadovezuje na jedan veći u kojem sudjeluje Hrvatsko kulturno-umjetničko društvo iz Tavankuta godinama unazad, a koje ima za cilj promidžbu vrijednosti multikulturalnosti u Vojvodini i regiji Podunavlja kroz turistički aspekt.

Školske godine 2012./13. rodila se ideja da i učenici daju svoj doprinos ovoj vrijednoj temi kroz povezivanje s vršnjacima diljem regije. Vrlo zanimljivim pokazao se „pilot-projekt“ te prve godine. Riječ je bila o organizaciji likovnog i literarnog natječaja s prepoznatljivim nazivom projekta koji su vrijedni Tavankućani, zahvaljujući svojoj upornosti i prekrasnoj tradiciji, itekako iskoristili u najboljem mogućem svjetlu. Školska djeca dala su svoj doprinos u osmišljavanju teme natječaja, predlaganju ideja i pisanju radova. Prva godina projekta bila je pravo iznenadenje – mnogo radova na svim jezicima iz cijele regije. Puno iščekivanja pobjednika i pohvaljenih, gostiju iz Republike Hrvatske i nagrađenih učenika iz Srbije...

Nemalu potporu kasnije je projektu pružilo i Ministarstvo znanosti i obrazovanja Republike Hrvatske te se mreža škola i učenika koji su se uključili u projekt proširila brojnim zemljama europskoga kontinenta. I tako se još jedanput Tavankut ucrtao na europsku kartu!

Iz godine u godinu projekt je rastao, kako u kvaliteti radova, tako i u njihovoj brojnosti. Nastavnici i stručnjaci koji su ocjenjivali radove imali su pune ruke posla! Učenici su u okviru projekta ugostili svoje vršnjake iz različitih škola i zemalja i stekli svoje međunarodne prijatelje. Jednom riječu – postali su bogatiji! Ima li većeg bogatstva od novoga prijatelja? Uvjerjen sam da nema. U tom smislu ovaj je projekt, koji slavi petu obljetnicu, definitivno ispunio prvotnu namjeru. Ako je netko od sudionika programa stekao jednog dobrog prijatelja ili prijateljicu, naučio ponešto novo o kraju u kojem nikada nije bio i pritom poželio posjetiti taj kraj i upoznati njegove ljudе i običaje onda je to to! Također, mnoga djeca u regiji pričaju i rado se sjećaju kako su bila u Tavankutu, družili se s najboljim domaćinima koji su ih učili svirati tamburicu i nudili ih „najboljim fancima na svitu“!

No, mislim da i ne trebam dalje pisati... Čega se tavankutski učenici prihvate, naprave to savršeno! Svaka riječ je suvišna, osim one pisane riječi.

Želim vam puno dobrih i kreativnih radova i puno godina druženja i uživanja u projektu „Bogatstvo različitosti“... Ujedno, želim vam sretan Svjetski dan knjige i da baš ove godine pročitate svoju najbolju knjigu!

Vladan Čutura
nastavnik hrvatskog jezika

Bogatstvo različitosti

2013. – 2017.

NAGRAĐENI RADOVI

I. natječaj

„Bogatstvo različitosti“

2013. godina

TEME:

Novinski rad: „Kako nas različitosti obogaćuju“

Literarni i likovni radovi: „Nijedan čovjek nije otok“

NAGRAĐENI RADOVI:

LITERARNI – SASTAV

Bruno Pantelić, VIII. razred, OŠ „Matija Gubec“, Zagreb, Hrvatska

Ana Lukić, VI. razred, OŠ „Avram Mrazović“, Sombor, Srbija

Matija Mamužić, IV. razred, OŠ „Matija Gubec“, Tavankut, Srbija

LITERARNI – PJEŠMA

Tijana Todorović, VI. razred, OŠ „Stanislav Sremčić“, Kragujevac, Srbija

Aleksandar Timotijević, VII. razred, OŠ „Nikola Tesla“, Beograd, Srbija

Jovana Blagojević, IV. razred, OŠ „Dimitrije Todorović Kaplar“, Knjaževac, Srbija

NOVINARSKI:

Maja Stojanović, VIII. razred, OŠ „Nikola Tesla“, Beograd, Srbija

Ksenija Baraković, V. razred, OŠ „Vuk Karadžić“, Bajmok, Srbija

Marija Lorena Kosec, VI. razred, OŠ „Matija Gubec“, Gornja Stubica, Hrvatska

LIKOVNI RADOVI

Gabriella Gyorfi, III. razred, OŠ „Kizur Istvan“, Subotica, Srbija

Lidiya Majorski, III. razred, OŠ „Simeon Aranicki“, Stara Pazova, Srbija

Radmila Trajkovski, II. razred, OŠ „Đura Jakšić“, Kikinda, Srbija

LITERARNI RAD: SASTAV – NAGRADA

Nijedan čovjek nije otok

Ovih dana je ružno vrijeme. Tmurno, kišno. Nekako nam nije procvalo to proljeće, više se čini kao da je jesen. To su ti dosadni dani kada te svaki naslon, svaka sjedalica, svaka ležaljka privlači kao magnet, kada ti je jastuk najbolji prijatelj.

Zvoni sat, jutro je. I ne moram gledati kroz prozor, znam – opet kiši. Čujem prskanje vode pod gumama automobila pokraj kuće. Kako je okrutno ovako započeti dan! Iz nebodera s četristotinjak pospanih duša kročim na put prema školi – mokar, sklizak, poškrapan... Hodam i zijevam, trljam oči, ali i brojim lokve pred sobom. Ima ih bezbroj. Velika okrugla lokva, dvije-tri duguljaste, zmijolike, pa desetak malih kao točkice, no neke su duboke. Brojim ih i hodam. Kosa mi je mokra, a kada mi se kiša dobrano počela slijevati niz okovratnik, otvaram i kišobran. Svoj veliki crveni kišobran.

Oko mene je sve puno kišobrana. Ulica je prije osam sati uvijek ovako puna. Ljudi i kišobrani. Rastvoreni štitnici od hladnih kapi. Trče, hodaju, šepaju, čekaju. Jutros je ipak najviše šarenih kišobrana (ipak je proljeće!). Neki su ranoranioci hitali pod malenim jeftinim kišobranom, mnoge su njegovane rucice nosile veliku, čvrstu i vjerojatno skupu „ambrelu“, a mislim da je najviše onih koji u ovakovom danu ni ne znaju koje im je boje kišobran. Ali – ni jedan nije isti! Ni jedan. To se iz aviona vidi. No, zato su ljudi pod kišobranima nekako slični. I blage razlike u visini, stilu odijevanja i frizure ne primjećuješ ni na pet koraka po ovoj kiši. Svi smo mi samo pokisli pospani ljudi koji jutros moraju nekamo stići. Užurbana bića oblikovana od krvi, mesa i ideja. Dva para udova, ruke za držanje kišobrana, noge za preskakanje lokvi. Da sada, u isti tren, svi zatvorimo kišbrane, iz onog istog aviona svi bismo na svojem jutrošnjem putu bili isti.

A opet nas putovi vode posvuda. Te su staze, pak, nešto vrlo zanimljivo. Ja jutros, recimo, hodam desnom stranom uz studentski dom jer znam da je taj put duži, ali sigurniji. Tako sam izabrao. Tako zapravo hodam čim počnu kiše. Manje je vode, blata, a staza je šira. Ne kasnim i ne moram kraćim putem. Opasnijim. No, drugi će potrčati onuda, malo riskirati i prije stići. Dobro je da ne idemo svi baš istim putovima, jer bi neke ulice ostale prazne, čak i ako vode do istoga mjesta.

Kada bolje razmislim, svi su nam putovi toliko različiti. Ne krećemo s istog mesta, a onda, u neko vrijeme, neki krenu ravno, neki poprijeko, netko će preskočiti, netko ugaziti... Brojni se putovi spoje s drugim putom, a iz nekih raskrižja izlaze i novi putovi. Novi životi.

A onda... Svatko od nas u životu nosi svoj jedinstveni kišobran koji ga svojom kupolom, svojim bojama brani i čuva od sivila tmurnoga dana. Živjeli kišobrani! Da ih nema,

sada bismo bezlično i bezvoljno plovili ovim sivim ulicama i ja se sigurno ne bih tako žurio stići jednu veselu ružičastu „ambrelu“ koja tako neodoljivo šljapka ulazeći u školsko dvorište.

Bruno Pantelić,

8. razred

Osnovna škola „Matija Gubec“,

Zagreb, Republika Hrvatska

LIKOVNI RAD – NAGRADA

Gabriella Gyorfi,
3. razred,
Osnovna škola „Kizur Istvan”,
Subotica, Vojvodina, Republika Srbija

LITERARNI RAD: PJESMA – 1. NAGRADA

Ниједан човек није острво или сви смо једнако битни

На почетку да се разумемо,
треба да учинимо све што умемо
и зато упућујемо позив хитни
сви смо једнако битни.

Свако је једнако важан,
то је мој став снажан,
јер сви имамо исте жеље
да нас прати срећа и весеље.

Сви треба да имамо исто право,
да живимо забавно и здраво.
Од малих ногу жеља се буди,
да растемо и будемо људи.

У животу све постаје безвредно,
ако је и једно дете гладно и жедно;
Деца се боре за своја права
и свако заслужује да мирно спава.

При крају као и на почетку,
онима који разумеју дајем чисту десетку;
А онима који неће то да схвате,
кажем нека ми се за објашњење обрате.

Искористимо сваку прилику,
да поправимо слику свету,
свако шансу треба да има
и поново поручујем свима –
СВИ СМО ЈЕДНАКО БИТНИ!

Тијана Тодоровић
6. разред
Основна школа „Станислав Сремчић“
Крагујевац, Србија

LIKOVNI RAD – NAGRADA

Radmila Trajkovski,
2. razred,
Osnovna škola „Đura Jakšić“,
Kikinda, Republika Srbija

NOVINSKI RAD – NAGRADA

Како нас различности обогаћују

Одувек важи да нигде нема више људи него у једном човеку и да је човеку неопходна заједница како би опстао. Суштина живота је да свако од нас спозна важност и вредност сваког појединца и ту различитост вреднује као лично, али и друштвено богатство.

Плима баналности изопачила је појам правих вредности и знање човека те се класификације врше по расним, верским и социјалним основама, а занемарује се примарна основа, основа саткана од морала и човечности. Често поклоници науке, уметности или спорта бивају саботирани и окарактерисани као ексцентрични појединци од стране представника стереотипне данашњице који истичу њихово порекло, бацајући у сенку величину њихове идеје и чинећи је ирелевантном.

Идеје настају из различитости. Различитости су избор лепоте, инспирације, племенитости, доброте... Присутне су свуда око нас, толико очигледне да је тешко не спознати њихову вредност и значај. Различитости монотону садашњицу чине посебном и богатом. ОБОГАТИМО СЕ, ПРИХВАТИМО РАЗЛИЧИТОСТИ.

Мјаја Стојановић
8. разред
Основна школа „Никола Тесла“,
Београд, Србија

LIKOVNI RAD – NAGRADA

Lidija Majorski,
3. razred,
Osnovna škola „Simeon Aranicki”,
Stara Pazova, Republika Srbija

II. natječaj

„Bogatstvo različitosti“

2014. godina

TEMA: „PRIČA O PRIJATELJSTVU“

NAGRAĐENI RADOVI:

LITERARNI – SASTAV

Lorena Kovačić, VII. razred, OŠ „Matija Gubec“, Gornja Stubica, Hrvatska
Aleksandar Tumbas Loketić, IV. razred, OŠ „Matija Gubec“, Tavankut, Srbija
Vojin Bojić, III. razred, OŠ „Đuro Strugar“, Novi Beograd, Srbija

LITERARNI – PJEŠMA

Mateja Savić, V. razred, OŠ „Dr. Arčibald Rajs“, Beograd, Srbija
Miroslav Kostić, V. razred, OŠ „Nikola Tesla“, Beograd, Srbija
Helena Malić, II. razred, OŠ „Sveti Sava“, Pančevo, Srbija

LIKOVNI

Nikola Ristić, V. razred, OŠ „Nikola Vukićević“, Sombor, Srbija
Melisa Gadžur, II. razred, OŠ „Matija Gubec“, Tavankut, Srbija
Petar Ošić, V. razred, OŠ „Vera Radosavljević“, Negotin, Srbija

LITERARNI RAD: **SASTAV – 1. NAGRADA**

Priča o jednom neobičnom prijateljstvu

Nekto je pokucao na vrata učionice. S obzirom da slabo čuje, učiteljica je nastavila držemati. To je uobičajeno kod nje, učiteljice engleskog jezika. Ne volimo je baš jer nam zadaje zadatke koje ne bi riješio ni najveći stručnjak engleskoga jezika. No, što ćemo, to nam je dužnost. Moj razred poprilično je dobar, miran i pristojan, pogotovo na njenom predmetu.

No da se vratimo na kucanje po vratima... Bila je nevjerljivatna. Glava joj je bila u obliku kocke, jedna strana kose duža od druge, oči su joj bile poput zvijezde, samo što su (bez uvrede, Nepoznata) prave zvijezde malo ljepše. A tek ruke! Nije imala ljudske prste, bili su nevjerljivi, neopisivi. Na sebi je imala dugu, crveno-roza haljinu, a svi znamo da kombinacija crvene i roze ne dolazi u obzir! Na nogama je imala cipele sasvim nekih drugih boja – ljubičasto-žute. Užaaas!!!

Došla je sama, bez pratnje roditelja. Možda ih uopće nije imala. Svi smo bili u čudu, a učiteljica Pospanka napokon je shvatila da ima sat i vidjevši to nevjerljivo i sasvim ne-shvatljivo biće, mislila je da sanja. Udarila se par puta po svojoj snenoj glavici, no i dalje je vidjela ono što je vidjela i prije nego što se sasvim bolno udarila.

Zvala se Marina. Kako ona kaže, došla je svojim letećim strojem iz Smješkograda u Zagreb. Pitate se što je to Smješkograd? Pa to je grad u kojem se ljudi neprestano smiju. To im je jedina zanimacija. Žive od smijeha, hrane se smijehom, razgovaraju smijehom. Zaboravila sam vam napisati na početku, k nama je došla vrlo nasmiješena. Njen smješak bio je predivan – pun topoline, vedrine, ljubavi i prijateljstva. Bio je nevjerljiv.

Pozdravila nas je s „Dobar dan“. Očito je tamo u Smješkogradu učila naš jezik. Ne znam što je vidjela u njemu. Meni se ponekad čini dosadnim, ali kad bolje razmislim shvatim da se ljudima koji ga ne znaju i ne žive s njim jako sviđa i da ga žele naučiti, iako je težak i zahtjevan. Kako je to čudno... No, bitno je da je ona bila tu. Djevojčica koja ne samo da je čudno izgledala, nego se čudno i odnosila prema nama. Bila je puna ljubavi i prijateljstva te je željela sa svima nama postati prijateljica...

Čim je ušla u razred, počeli su joj se smijati svi, osim mene. Ona nije marila. Učiteljica engleskog jezika, šokirana, pozdravila ju je i pozvala izvan učionice. Mislim, zašto??? Pokušali smo dokučiti razlog toj tajnovitosti, no nismo uspjeli. Nakon par minuta, skupa su ušle u učionicu. „Englezerica“ više nije bila u tako velikom čudu. Objasnila nam je tko je zapravo djevojčica. Uskoro smo se upoznali i postali prijatelji, a oni koji su joj se rugali, ispričali su joj se i požalili jer su to učinili. Ona je jednostavno – super! Došla je k nama u Zagreb samo kako bi se školovala i postala kao mi, obična, ljudska stvorenja. To

je zapravo pohvalno. Svaki dan smo išle skupa u školu, skupa učile, odgovarale, smijale se... Svi, ne samo ja... Cijeli moj razred. Jako smo se voljeli, poštivali i branili jedni druge. Postali smo kao jedna velika obitelj.

Ta nas je djevojčica promjenila. Nismo više bili obična djeca koja idu u školu i uče. Postali smo bolji, pravedniji. Ona nas je uvela u osjećaj ljubavi, ne samo među nama, nego i za sve ljude oko nas. Na ulici su je svi ljudi gledali s velikim čuđenjem. Često su je ismijavali... Ali, neka. Neka se ljudi samo smiju jer ne znaju kakav je tko iznutra. Upravo to bi svi trebali poštovati i vjerovati u to, a ne prosuđivati druge po izgledu. Joooj, kako me to ljuti!

Lorena Kovačić,
7. razred
Osnovna škola „Matija Gubec“,
Gornja Stubica, Hrvatska

LITERARNI RAD: PJESMA – 1. NAGRADA

Srce srcu

Jedno srce srcu piše,
da ga ono inspiriše.
To je srce zaljubljeno bilo,
zato što ga je drugo srce
veoma razveselilo.

Pričalo srce srcu
kako ga puno voli
i za jedno prijateljstvo
zaista ga moli.

Drugo srce,
kojem prvo piše,
govorilo mu je,
da za njega diše.

Srce srcu govorilo,
da se za njega,
pomno Bogu molilo.

Onda prvom srcu
odgovor stiže,
da joj pride,
makar malo bliže.

Da budu zajedno,
srca dva
to je misija najlakša.

Srce došlo srcu drugom,
sa ružom u naručju.
Prvo srce se malo postidelo,
verovatno zato što mu se
drugo srce svidelo.

Sedeli su i čutali oni,
kad odjednom zvono zazvoni.
Srce ugostitelj izađe pred vrata,
kad odjednom vidi,
lep prsten od zlata.
Lepota i sjaj lepoga prstena,
zapanjiše mu oči.
Pa on od radosti skoči,
pa do srca drugog,
zaljubljeno doskoči.
Ponudi srcu prsten,
a srce se obraduje.
Pa onda se nežno pomiluju,
kao kad se cvetići dodiruju.

Mateja Savić,
5. razred
Osnovna škola „Dr Arčibald Rajs“,
Beograd, Srbija

LIKOVNI RAD – 1. NAGRADA

Nikola Ristić,
5. razred,
Osnovna škola „Nikola Vukićević“,
Sombor, Vojvodina, Srbija

LITERARNI RAD: SASTAV – 2. NAGRADA

Прича о пријатељству

Прича коју ћу вам сада испричати није прича о типичном пријатељству вршњака. Она је мало другачија.

Од када сам почeo да памтим, с неких пет година, своје време сам проводио с њим. У вртићу нисам могao да пронађem свог вршњака који би ми био бољи пријатељ од њега. Мој пријатељ је имао четрдесет и пет година. Имао је већ проседе, а на глави шешир. Красиле су га лепе плаве очи као бескрајно небо. Његове очи су биле чаробне и посебног сјаја. Када бих се вратио из вртића, одмах бих отрчао код њега да му испричам шта ми се догађало. Са њим сам свако јутро доручковао, играли смо се заједно, јурили и пењали по дрвећу. Седели смо изнад процветале трешње где би се он обично мало одмарао. Кад се мрачак спустио на наше село, нас двојица смо кренули у шетњу. Његова нежна рука би се нашла на мојој. Много смо причали. То је био мој прави пријатељ. Моје несташлуке је скривао, али се свим силама трудио да ме изведе на прави пут.

Једнога дана сви у кући су били уплакани и обучени у црно. Мог верног пријатеља победила је болест и он нас је напустио. Био сам много тужан, а помало и љут што се није поздравио са мном него је отишао без речи. Остало је милион питања која сам желео да га питам и на која би ми само он могao дати одговор баш онако како желим. Знао сам да воли жуту боју. Однео сам један жути цвет у његову нову кућу. Из те тишине као да сам чуо глас да ће мој пријатељ бити вечно са мном и никада ме неће напустити.

У целој овој причи нисам вам споменуо да је мој пријатељ из детињства био уствари мој дека којега никада нећу заборавити.

Александар Тумбас Локетић
Основна школа „Матија Губец“
Таванкут, Србија

LIKOVNI RAD – 2. NAGRADA

Melisa Gadžur,
2. razred,
Osnovna škola „Matija Gubec“,
Tavankut, Vojvodina, Srbija

LITERARNI RAD: PJESMA – 2. NAGRADA

За Милицу

Знам колико је важно
имати најбољу другарицу
поред себе.
Мици, ја сам за ту улогу
изабрала управо тебе!

Ова песма је могла имати
и две хиљаде речи,
али ни једна не би ти могла
колико ми значиш рећи.

У школи си ти увек
моја прва помоћ,
лепа реч и подршка...
Прво је до тебе доспела
моја тајна свака!

Увек смо заједно...
срећа и туга,
небо и земља,
сан и јава,
нико добро не обећава,
вода и ватра,
љутња и најлепша жеља...
Волим те.

Мирослава Костић,
5. разред
Основна школа „Никола Тесла“
Београд, Србија

LIKOVNI RAD – 3. NAGRADA

Hrvoje Drmota, 1. m.

Petar Ošić,
5. razred,
Osnovna škola „Vera Radosavljević“,
Negotin, Srbija

LITERARNI RAD: SASTAV – 3. NAGRADA

Прича о пријатељству

Можда ми нећете веровати, али најлепше и најнеобичније пријатељство које сам ikада видeo је између једног пса и једне мачке.

Пас из моје приче зове се Жућко. Маче које је изабрао за пријатеља зове се Ждерко. Све је почело једним сусретом који се разликовао од уобичајених сусрета паса и мачака.

Жућко и Ждерко су се срели на улици. Ждерко је искочио испред Жућка, али кад је схватио да је Жућко пас, већ је било касно за бег. Једино што је могао да уради је да проба да се обрачуна са Жућком.

Да ли треба да вам причам колико је смешно када се маче старо два месеца извије, накостреши и напумпа реп? Покушао је да буде опасан, а Жућку то као да је било смешно. Њушком га је одгурнуо ка нашој кући, онда га је опет гурнуо да би ушао у двориште, а онда још једном да му покаже где је посуда са храном. Ждерко је све време био накострешен, чак и док је јео, али је онда мало-помало постао опуштенији.

Ждерко и Жућко су данас најбољи другари. Заједно спавају, једу, играју се и бране један другог. Пас Жућко никада не почиње да једе док Ждерко не заврши. Ждерко се понекад збуни, па док се лиже да би се очистио, пређе и на Жућка. Он се не љути, само га одгурне шапом кад му се баш смучи.

Из овог односа пса и мачке смо научили да постоје различита пријатељства, па чак и она која делују немогуће и којима никада не би дали шансу.

Војин Војић,
3. разред
Основна школа „Ђуро Стругар“
Нови Београд, Србија

LITERARNI RAD: PJESMA – 3. NAGRADA

Шта је за мене пријатељство

За мене је пријатељство
Кад се неко воли
Када прича лепе приче:
- хвала, молим, извини, изволи.

За мене је пријатељство
Кад друг другу помаже,
Кад му позајмљује
И никада га не слаже.

За мене је пријатељство
Кад се друг с другом дружи,
Кад он падне на земљу
Да му руку пружи.

За мене је пријатељство
И од злата прече,
Кад се оно свађом сломи
Деца треба да га лече.

Пријатељство је нешто лепо
Што нам срећу даје,
Треба га чувати
Да што дуже траје.

Хелена Малић,
2. разред
Основна школа „Свети Сава“
Панчево, Србија

III. natječaj

„Bogatstvo različitosti“

2015. godina

TEMA: „POKUŠAJMO VOLJETI, MOŽDA USPIJE“

NAGRAĐENI RADOVI:

LITERARNI – SASTAV

Andjela Sideris, OŠ „Vuk Karadžić“, Kladovo, Srbija
Marko Grmić, OŠ „Matija Gubec“, Tavankut, Srbija
Luka Kurtović, OŠ „Matija Gubec“, Zagreb, Hrvatska

LITERARNI – Pjesme

Strahinja Sejmjanović, OŠ „Vuk Karadžić“, Kladovo, Srbija
Slaviša Kovač, OŠ „Pionir“, Stari Žednik, Srbija,
Dimitrije Nešić, OŠ „Vuk Karadžić“, Kladovo, Srbija

LIKOVNI RADOVI

Martin Nikolić, OŠ „Aleksandar Stojanović“, Crna Trava, Srbija
Jelena Blanuša, OŠ „Vuk Karadžić“, Vlasenica, Bosna i Hercegovina
Boris Tumbas, OŠ „Pionir“, Stari Žednik, Srbija

POHVALJENI

Magdalena Barać, Schule am Hang, Frankfurth am Main, Njemačka
Nikolina Antal, OŠ Matija Gubec, Tavankut, Srbija
Elena Faluši, OŠ „Đuro Strugar“, Novi Beograd, Srbija

**ŠKOLE KOJE SU SUDJELOVALE NA III. NATJEČAJU
„BOGATSTVO RAZLIČITOSTI“:**

OŠ „Matija Gubec”, Zagreb, Hrvatska
OŠ „Sveti Sava”, Kikinda, Srbija
OŠ „Đura Jakšić”, Kikinda, Srbija
OŠ „Majšanski put”, Subotica, Srbija
OŠ „Ernestinovo”, Ernestinovo, Hrvatska
OŠ „Vuk Karadžić”, Vlasenica, Bosna i Hercegovina
OŠ „Pionir”, Stari Žednik, Srbija
OŠ „Vladimir Nazor”, Đurđin, Srbija
OŠ „Aleksandar Stojanović”, Crna Trava, Srbija
Hessen-Saarland, Njemačka
Regenbogenschule, Bad Vilbel, Njemačka
Schule am Hang, Frankfurt am Main, Njemačka
Landgraf-Ludwig-Schule, Bad Homburg, Njemačka
Philip-Reis-Schule, Fridrichsdorf, Njemačka
OŠ „Matija Gubec”, Tavankut/Ljutovo, Srbija
OŠ „Nikola Tesla”, Beograd, Srbija
OŠ „Matija Gubec”, Donja Stubica, Hrvatska
OŠ „Vuk Karadžić”, Kladovo, Srbija
OŠ „Đuro Strugar”, Novi Beograd, Srbija
OŠ „Đorđe Košbuk”, Torak, Srbija

LITERARNI RAD: PJESMA – 1. NAGRADA

Покушајмо волети, можда успе

Вече.
Над градом се спушта мрак.
Тихо, хладно, ледено.
Кроз ружично небо, не назире се
сунчев зрак.

Полако излазим из дома.
Пружам корак ка стази незнаној.
Тражим самођу
У овој вечери раној.
Спушта се магла.
Дах се леди, руке све хладније.
Вече пролази
Много брже него раније.

Корачаш низ улицу даље.
Стазе које пролазе ни не бројим.
Кроз ваздух се чују црквена звона
Док ја шетам и лутам у мислима својим.

Испред мене утихнуло језеро.
Слушам песму тишине, застајем.
Стојим и гледам,
Гледам у даљину замишљен.

Ноћ.
Светло се пали, а ја у води видим
нечије лице,
кад хладан, оштар ваздух,
испуни сјајне пахуљице.

Полако крећем своме дому.
Пролазим поред куће те,
Кад угледах очи,
Плаве и замишљене.

И онда схватим,
Љубав ми је потребан знак.
Зато покушајмо волети,
Можда и успе, чак.

Страхиња Сејмјановић,

6. разред

Основна школа „Вук Караџић“

Кладово, Србија

LIKOVNI RAD – NAGRADA

Martin Nikolić,
Osnovna škola „Aleksandar Stojanović”,
Crna Trava, Srbija

LITERARNI RAD: SASTAV – 2. NAGRADA

Pokušajmo voljeti, možda uspije

Puno stvari na svijetu volimo, no najteže je zavoljeti nešto novo.

Imao sam i ja takvo jedno upoznavanje. To upoznavanje nije bilo klasično upoznavanje s ljudima. To je bilo upoznavanje s tamburom. Dolazim iz glazbene obitelji i jednom prilikom mi je djed prvi put dao tamburu u ruke. Ljubav na prvi pogled – tako bih ja to nazvao. Godinama sam tako sviruckao s djedom (ako se to može nazvati sviranjem). U drugom razredu sam počeo svirati e-prim kod Stipana Jaramazovića. Mogu vam priznati, ljubav je pukla. Uz dužno poštovanje profesoru, nitko nije volio njegove grube metode. Bilo je udaranja po prstima, vike i puno, puno suza. I poslije par godina slabo sam napredovao. Profesoru Stipanu dojadili su dolasci u Tavankut i prestao je dolaziti. Cijelu zimu se tražio novi profesor. E, baš tu zimu obnovila se ljubav. Moj prijatelj Grgo Stantić i ja smo se zainatili. Sjećam se toga, Stipan je rekao: „Od vas nikada neće biti sviraca“. Mi smo bili ministranti. Kada smo čuli božićne pjesme na tamburama, bili smo očarani tim zvukom. Sami smo počeli kući na sluh svirati i sanjali da i mi tamo jednog dana sviramo. Našao se profesor koji će nas učiti. To je bio Vojislav Temunović. I poslije par godina sviranja Grgo i ja smo svirali na polnoćnici. To je bio naš san i ostvarili smo cilj koji smo si postavili godinu prije. Jednog dana u meni se rodila želja da krenem u glazbenu školu. No malo prekasno, jer sam išao u šesti razred. Pričali smo s Vojom i on je rekao da je to izvedivo. U glazbenoj je moja ljubav doživjela „zaruke“. Najlakše rečeno – zaljubljen preko ušiju. Sviranje mi je postalo rutina, a u glazbenoj sam postao kao student – četiri godine sam prošao u godinu dana. Sada idem na razna natjecanja i mogu se pohvaliti dobrim uspjehom.

Eto, to je moja ljubav. Neki me pitaju je li mi teško u dvije škole. Ma ne može mi biti teško kada nešto volim. Idući cilj mi je završiti akademiju i svirati u svatovima. Zapamtite to! Možda jednog dana baš vama budem svirao.

Marko Grmić
7. razred
Osnovna škola "Matija Gubec"
Donji Tavankut, Srbija

LIKOVNI RAD – 2. NAGRADA

Jelena Blanuša,
Osnovna škola „Vuk Karadžić”,
Vlasenica, Bosna i Hercegovina

LITERARNI RAD: PJESMA – 2. NAGRADA

Pokušajmo voljeti, možda uspije

Ljubav nije more, a ni na licu bore.
Ljubav nije laž, za nju ti ne treba ni
radni staž.

Kada od ljubavi boliš,
ti pokušaj da voliš.

Ljubav nije čokolada,
a nije ni marmelada.
Ljubav nije blago na dlanu,
a ni kuća u snu.

Kada od ljubavi boliš,
ti pokušaj da voliš.

Ljubav je kada se nekome sviđaš,
A baš često ga viđaš.
Ljubav je kada se nekome diviš
I u najgoroj situaciji možeš da ga smiriš.

Slaviša Kovač
8. razred
Osnovna škola „Pionir“,
Stari Žednik, Srbija

LIKOVNI RAD – 3. NAGRADA

Boris Tumbas,
Osnovna škola „Pionir”, Stari Žednik,
Vojvodina, Republika Srbija

LITERARNI RAD: SASTAV – 3. NAGRADA

Pokušajmo voljeti, možda uspije

Ljudi se jedni od drugih razlikuju kao otisci prstiju. Svi imaju vrline i mane. Po tome su slični. Najviše se razlikuju po izgledu, boji kože, vjeri i narodnim običajima. Razlikuju se i po jeziku kojim govore. Ne bi bilo zanimljivo da su svi jednaki.

Volim slušati tatine priče o tome kako je provodio školske praznike kod bake u Subotici, u Vojvodini. Nikada nisam bio тамо, ali tata priča da су се igrali žmure. To mi zovemo igra skrivača. Baka mu je bila Mađarica па mu je kuhala perkelt, gulaš i paprikaše. On i danas obožava flekice s kupusom. Odrastao je u Mostaru па sam kroz razgovor s njim shvatio da se за исту ствар u Vojvodini upotrebljava jedan izraz, у Mostaru drugi, а оvdje у Zagrebu treći. Na televiziji sam video da se vojvođanske narodne nošnje razlikuju od šestinskih koje često možemo vidjeti na tetama na Gornjem gradu. Uopće ne bi bilo zanimljivo да су све културе исте. Različiti ljudi и njihovi običaji daju nam priliku да učimo о različitostima. Odmah ћу zamoliti tatu да на sljedeće putovanje idemo u Vojvodinu. На putovanjima se upoznajem s različitostima određenog kraja и postajem bolji jer upoznajem različite običaje и ljude.

Luka Kurtović,
3. razred
Osnovna škola "Matija Gubec",
Zagreb, Hrvatska

LITERARNI RAD: SASTAV - POHVALA

Pokušajmo voljeti, možda uspije

Lubav je važan sastojak života i svatko bi to trebao znati i zapamtiti. U svakom slučaju najprije trebamo voljeti sebe. To znači poštovati sebe kao osobu, prihvati sebe i biti zadovoljan samim sobom. Ako ne volimo sebe, nije moguće voljeti svoga bližnjega. Naravno ne treba biti zaljubljen u sebe jer to dovodi do sebičnosti. Treba ljubiti, voljeti, poštovati i pomagati ljudima kojima je potrebno.

Jednom prilikom vidjela sam na ulici siromašnu djevojčicu koja je prosila. Sažalila sam se i kupila sam joj nešto za pojesti. Djevojčica je bila iznenađena, a ja sam se osjećala sretno i ispunjeno. Uvijek se rastužim kada vidim na televiziji djecu koja žive u Africi. Ta djeca su stvarno siromašna i potrebna im je pomoć. Kad odrastem, otići ću u Afriku i osobno ću pomagati toj siromašnoj djeci. Jako dobra osoba u koju se svi možemo ugledati je Majka Tereza. Ona je cijeli život pomagala bolesnim i siromašnim ljudima.

Ja imam brata i sestru. Budući da sam najstarija, uvijek im pomažem. Iz vlastitog iskustva znam da su ljubav i zajedničko pomaganje najbitniji u životu.

Magdalena Barać
9. razred
Schule am Hang,
Frankfurt am Main, Njemačka

IV. natječaj „Bogatstvo različitosti“ 2016. godina

TEMA: „NAJBOLJI PRIJATELJ JE ONAJ UZ KOJEG POSTAJEMO BOLJI“

NAGRAĐENI RADOVI:

LITERARNI – SASTAV

Olivera Petković, VIII. razred, OŠ „Svetozar Marković“, Leskovac, Srbija
Nejra Kadrić, IX. razred, Prva osnovna škola Živinice, Bosna i Hercegovina
Marko Jovanović, VI. razred, OŠ „Starina Novak“, Beograd, Srbija

LITERARNI – Pjesme

Matej Ivanković, IX. razred, OŠ „Dimitar Miladinov“, Skopje, Makedonija

LIKOVNI RADOVI

Ivan Nađ, IV. razred, OŠ „Matija Gubec“, Tavankut, Vojvodina, Srbija
Danijela Marjanović, OŠ „Vuk Karadžić“, Vlasenica, Bosna i Hercegovina
Jure Matovac, OŠ „Ernestinovo“, Ernestinovo, Hrvatska

POPIS ŠKOLA KOJE SU SUDJELOVALE U LIKOVNO-LITERARNOM NATJEČAJU „BOGATSTVO RAZLIČITOSTI” 2016. GODINE

OŠ „Bubanjski heroji”, Niš, Srbija

OŠ „Car Konstantin”, Niš, Srbija

OŠ „Stevan Jakovljević”, Paraćin, Srbija

OŠ „Sveti Sava”, Beograd, Srbija

OŠ „Starina Novak”, Beograd, Srbija

OŠ „Vladimir Nazor”, Đurđin, Srbija

OŠ „3. oktobar”, Bor, Srbija

OŠ „Dimitrije Todorović Kaplar”, Knjaževac, Srbija

OŠ „Matko Vuković”, Subotica, Srbija

OŠ „Svetozar Marković”, Leskovac, Srbija

OŠ „Ratko Pavlović Ćićko”, Prokuplje, Srbija

OŠ „Velizar Stanković Korčagin”, Kaonik/Kruševac, Srbija

OŠ „Ljuba Nešić”, Zaječar, Srbija

OŠ „Đuro Strugar”, Novi Beograd, Srbija

OŠ „Matija Gubec”, Tavankut, Srbija

OŠ „Vladimir Nazor”, Nova Bukovica, Hrvatska

OŠ „Primošten”, Primošten, Hrvatska

OŠ „Vežica”, Rijeka, Hrvatska

OŠ „Rogoznica”, Rogoznica, Hrvatska

OŠ „Dalj”, Dalj, Hrvatska

OŠ „Matija Gubec”, Gornja Stubica, Hrvatska

OŠ „Vuk Karadžić”, Vlasenica, Bosna i Hercegovina

OŠ „Soko”, Gračanica, Bosna i Hercegovina

Prva osnovna škola „Živnice”, Živnice, Bosna i Hercegovina

OŠ „Filip Višnjić”, Bijeljina, Bosna i Hercegovina

OŠ Ivana fra Frane Jukića, Usora, Bosna i Hercegovina

OŠ „Lirija”, Tetovo, Makedonija

OŠ „Goce Delčev”, Tetovo, Makedonija

OŠ „Dimitar Mladenov”, Skoplje, Makedonija

OŠ „Kole Kaninski”, Bitola, Makedonija

OŠ „Kumanovo”, Kumanovo, Makedonija

LIKOVNI RAD – NAGRADA

Ivan Nađ,
4. razred,
Osnovna škola „Matija Gubec”,
Tavankut, Vojvodina, Republika Srbija

LITERARNI RAD: SASTAV – 1. NAGRADA

Najbolji prijatelj je onaj uz kojeg postajemo bolji

Dok šetam ulicama moga grada, lice mi obasjava zlatni zalazak sunca. Uživam u prelepim bojama proleća. Srećna sam, želim da potrčim, da skočim, da udahnem sve mirise oko sebe. Proleće miriše najlepše od svih godišnjih doba. Veter mi mrsci kosu, želim da ovaj dan što duže traje. A onda me nešto steže oko srca... Eh, moj druže, zašto ne možemo da trčimo zajedno?

Znamo se već nekoliko godina. On sedi uvek u prvoj klupi, ja najčešće u trećoj. Ima svetu kosu i plave oči, baš kao i ja. I on se smejao nestošlucima naših drugova, radovao se svakoj dobroj oceni koju dobije, baš kao i ja. Ume i da se naljuti i da mu bude teško zbog neke nepravde, baš kao i meni. On odmah kaže kad mu nešto nije po volji. Ja očutim, pa se ljutim kad odem kući. I on je plakao kad smo se rastajali od učiteljice, baš kao i ja. I njega je posle škole čekala njegova mama, baš kao i mene. Samo je mene moja mama vodila kući za ruku, a njega je njegova gurala u kolicima...

Nikad nisam pitala šta se desilo, pa moj drug ne može da hoda, ne može da se igra sa nama, već samo navija za nas, široko se osmehujući. Jednostavno se desilo. I on tu nije mogao ništa. Život je tako hteo i odlučio umesto njega.

On je za mene uvek bio moj drug koji zajedno sa mnom recituje na školskoj priredbi, dok ga učiteljica drži u rukama. On je moj drug koji ume da voli, da pati, da se raduje, da tuguje, baš kao i ja. On je moj drug koji se bori da nauči sve predmete i da bude dobar u svemu, baš kao i ja. I njega brinu prve bubuljice, i on je već počeo da se sekira da li mu je danas dobra frizura u školi. Isti smo, potpuno isti. Mi nikad ne pričamo mnogo, ali se uvek dobro razumemo, ja uvek znam kako se moj drug oseća. Suština se i može videti samo srcem, reče pisac o malom princu. Za ovih osam godina, koliko smo zajedno u odeljenju, naučila sam da razumem sve što on oseća, iako mi on ništa ne kaže. Postala sam bolja, zrelija, strpljivija, ovaj svet počela sam da gledam drugačijim očima.

Ne znam gde će nas život odvesti posle škole, i možda moj drug i ja nećemo obići sva ona mesta kao u priči o malom princu, ali ćemo, dok on sedi u prvoj, a ja u trećoj klupi, zajedno trčati, skakati i brati prolećno cveće. U mislima. I srcem.

Za početak ćemo zajedno, držeći se za ruke, otići na proslavu naše male mature, ja u haljinici koju sam već smislila, a on u plavoj košulji, sa osmehom na licu.

Moj najbolji drug zove se Ilija.

Olivera Petković

8. razred

Osnovna škola „Svetozar Marković“
Leskovac, Srbija

LIKOVNI RAD – NAGRADA

Danijela Marjanović,
Osnovna škola „Vuk Karadžić“,
Vlasenica, Bosna i Hercegovina

LITERARNI RAD: PJESMA – 1. NAGRADA

Prijatelj je onaj koji me čini boljim

Prijatelj je onaj koji je s tobom
i u dobru i u zlu,
onaj s kojim se čvrsto držiš
na nestabilnom tlu.

Prijatelj te uvijek
drži za ruku,
smijete se u dobrom,
a pomaže kad imаш muku.

Prijatelj s tobom sve dijeli,
i osmijehe i tuge,
s njim provodiš dan cijeli,
a takvu radost ne mogu izmjeriti vase.

Prijatelj je onaj s kojim bezbroj tajni kriješ,
on zna tvoje vrline i mane.
On je onaj koji te hvali i ohrabruje da ideš,
a tvoje nedostatke čuva kao tajne.

Prijatelj ti nježno dušu gali,
zato kad nije do tebe beskrajno ti fali.
Prijatelj zna kako da te nasmije,
a prijateljska ljubav srce ti ugrije.

Matej Ivanković
9. razred
Osnovna škola „Dimitar Miladinov“
Skopje, Makedonija
Hrvatska nastava u Makedoniji

LITERARNI RAD: SASTAV – NAGRADA

Najbolji prijatelj je onaj uz kojeg postajemo bolji

Dugo sam već sjedila čitajući članak o genocidu fašizma. Informacije su mi bile potrebne jer za nekoliko dana imam prezentaciju. Nerado sam to preuzeila na svoju odgovornost. Više sam se voljela truditi oko pjesničkih konkursa, pisati o miroljublju i bijeloj golubici. Slijetala je na moj prozor svako jutro i bila je dragocjenija od drugih jer je imala perje mira i ljubavi i uz nju sam se osjećala sigurnijom. Ipak, pišući o fašizmu, suza olakšanja bi se katkad otrgla. Imala sam misiju, misiju o kojoj sam maštala i u svojim pjesmama: Širiti ljubav. Ne zamjerite mi što riječ ljubav pišem velikim slovom, to nije neznanje već poštovanje. Ljubav prema svakome, ljubav prema drugačijim, prema svima. I ljubav prema svojoj drugarici.

Na lijevom uglu stola, kao i na lijevoj strani mojih prsa, bila je uramljenja slika. Fatima i ja u parku, na klupici kraj lunaparka. U prošlo ljeto i divno julsko popodne vratise me sjećanja:

„Za uspomenu,“ rekoh i pritisnuh tipku na fotoaparatu. Zažmirih. Čula sam pomijeranje kazaljki na satu. Tišina. Zapuha lagani lahor.

„O, daj okreni taj ringišpil u mojoj glavi,

to ne zna niko, samo ti..

i dodaj svetu malo boje, čudo moje,“ slušala sam Fatimin glas.

„Idemo jedan krug, Nejrić! Ne brini, imam ja novac.“ Otišla je do kase.

Sjele smo i ringišpil krenu. Ona je vrištala, a mene je obuzela neka čudna emocija, neznana. Poče se ringišpil vrtjeti brže i osjetih da mi se muti u glavi i neke lelujave slike iskrnsnuše. Ni danas ne znam jesu li bile stvarne.

Začuh šuštanje papira. Umjesto lahora počele su letjeti razglednice. Jednu uzeh nehotice. Na njoj je bila izvezena priča:

Omiljeno mjesto u našem parku. Pričala sam sa Fatimom o ljudima i nepoštovanju drugih i drugačijih. Ona je bila Romkinja i njeni roditelji su zarađivali prodajom starog gvožđa. Mama joj je završila medicinsku školu, ali nije mogla dobiti posao zbog predsuda i morali su otići u Njemačku. Iako su živjeli teško, uvijek je gledala da plati više od mene kao i ovu vožnju ringišpilom. Često sam se pitala jesu li siromašni ljudi nesebičniji. Poredila sam je sa sobom i svojim školskim drugovima i tad zatvarala oči da ne vidim stid u kojem se ogledala njeni plemenitosti. Tada pokraj nas prodoše dvoje mladih. On je popravljao fes a ona sramežljivo milovala svoje svjetložute dimije.

„Ponos je što dvoje mladih njeguju tradiciju. Zar ne?“ upitah Fatimu.

„Ja bih radije nosila šumadijsku nošnju. Poklonila mi je drugarica Sanja prošle zime.

Molila sam mamu da mi kupi bar prslučić, ali nije mogla. Taj mjesec očeva plaća jedva da je pokrivala rezje.“

Napravili smo jedan okret i iz ruku mi iskliznu razglednica.

Kao da je iz njedara izašla sljedeća. Bila je salivena najtoplijim ramazanskim sehurima, a mirisala je kao srpska domaća pogača. Uskršnja jaja su je obojila i miris je upotpunio đurđevak. Vraćao mi se mit o Čenu i Ganu i osjetila sam svjetlost zapaljenih svjeća hanukije. Tu su mi oči ostale, a i dio duše. Osjetim to.

List papira biva prepušten vjetru da ga tetura od Istoka ka Zapadu.

U ušima su mi odzvanjale riječi pisaca koji su slikali ljubavlju kulturnu baštinu svog naroda, sve su slike bile tople i omaljivale ljepotom: Samokovlja, Ćopić, Bećirbašić...

„Vrijednost ljepote je u beskrajnoj raznolikosti vidova u kojima nam se javlja. U tome je i njena oplemenjujuća snaga i njena najveća draž,” zapisao je Ivo Andrić. Još stari Rimljani su znali da riječ kultura podrazumijeva poštivanje, svoju ili tuđu, za to ne postoji kategorija u rječniku ni pod kojim slovom. Granate mržnje ne prepoznaju ime, pjesmu, one padnu i ubiju. Sve. Ubijali su različite. Ubijali su zvijezde na nebu.

Prenu me Fatijev glas: „Hajdemo, naoblaci se.“ Na putu do kuće pjevala sam Đelem, đelem.

Trgoh se iz sjećanja. Željela sam da moja prezentacija bude posebna. To će biti po-klon Fatimi, drugarici koja unosi sjaj u moje zjenice. Drugarici zbog koje se osjećam bolje jer su njene stope ostavile topao trag pred vratima moje duše.

Zamoliću drugove da mi pomognu, svi. Petak je, svi se užurbano krećemo da prezentacija protekne dobro. Zamračili smo prostoriju i na projektoru pustili dokumentarni film o ubijanju i razaranju dok su članovi ritmičke sekcije svojim performansom oslikavali atmosferu. Ovo je suoovo, ali lekcije života se skupo plaćaju i znala sam da će nam ovo koristiti da nađemo pravi put. Poslije toga smo razmakli tamne, teške zastore i učenici muzičke škole koja se nalazi na spratu su svirali narodna kola dok su članovi folklorne sekcije zajedno s nama igrali pomažući nekim da odigraju svoje prve korake. Obučeni smo u narodne nošnje naših naroda koje smo posudili od KUD-a našeg gradića. Mame su nam spremile razna tradicionalna jela koja su poredana po okolnim stolovima.

Posljednji ples je bio uz pjesmu Hava Nagila koja slavi sreću. Konfete su padale po našoj kosi dok se prostorijom razlijegao neobuzdan smijeh. Učenici su imali šta da uporedi, imali su šta da nauče. I odaberu.

U titravoj slici vidjela sam Fatimu kako nas posmatra iz ugla prostorije. Njen blistavi osmijeh mi je govorio sve. Znala sam da je razdaljina do Njemačke izvezena najljepšom čipkom koju naš pogled dosegne.

Nejra Kadrić

9. razred

Prva osnovna škola Živinice
Živinice, Bosna i Hercegovina

LIKOVNI RAD – NAGRADA

Jure Matovac,
Osnovna škola „Ernestinovo”,
Ernestinovo, Hrvatska

LITERARNI RAD: SASTAV – NAGRADA

Најбољи пријатељ је онај уз којег постајемо бољи

„Овај новајлија је тако глуп“, чуо сам јасно. Толико енглеског знам. Био је то Џон, најкрупнији и најуображенији дечак у разреду. У кикоту су му се придружили Сид и Миа. Које друштво! Увикао сам врат у рамена и „покрио се ушима“. Знао сам да не треба да реагујем. Правио сам се да их не чујем и не разумем. Били су упорни у својим намерама да ме натерају да се супротставим, а онда сам надрљао.

Звено ме за тренутак спасило. Истрчао сам, и к' о за баксуз, се саплео о развезану пертлу. Троје мангупа су почела да се смеју. Обигравали су око мене као хијене око плена.

„Да видимо да ли мајмун зна да веже пертле“, добацио је Џон и јако ме гурнуо. Сид је подметну ногу, а ја сам се свалио на леђа у бару колико сам дуг. Остао сам у том положају неколико минута гледајући како се удаљавају смејући се.

„Ма глуп је, видите да не одговара!“ Понекад сам баш mrзео свој живот! Шта ми је све ово требало? Могао сам остати код баке и деке, али моји хоће да добро савладам енглески језик. Чудна ми чуда! Толика жртва за нешто што могу урадити и касније ако ми буде требало.

У једном тренутку приметих да ме неко посматра. Подигох поглед и схватих да су изнад мене пегице. Била је у превеликом кишном мантилу са капуљачом, испод које су вириле наслеђане, плаве очи.

Пружи ми дебели кишни огратч и намигну: „Огрни се овим да се не смрзнеш до куће.“

„Нека, хвала. Станујем ту близу, друга зграда иза угла, бела са зеленим стубовима“, причао сам као навијен. Брзо сам устао, отресао оно што се могло отрести, поправио ђачку униформу и исправио се свом својом висином! Још једном се захвалих пегицама, јер јој име нисам знао, и кренух кући и срећан и тужан. Верујте да је то могуће. Знате, понекад упознавање нових људи и места не мора да буде тако лоше. Никад не знаш на кога можеш да наиђеш. Имао сам неки осећај да је ова девојчица другачија. Знате оно кад не можете да објасните зашто, али сте сигурни да је тако.

„Зар тако пада киша. Баш си покисао! Пресвуци се и осуши косу“, дочекала ме мама на вратима, благо пољубила и одмах одјурила на посао. Тата је већ на послу и скоро га не виђам. Лутам по огромној кући, идем од себе до себе, трљам мокру косу пешкиром. Погледао сам се у огледало и уздахнуо. Баш сам мршав, а и ова коса ни на шта не личи. Изашао сам у ходник и кренуо ка кухињи да видим шта има за јело, кад ме тргну звоне на улазним вратима. Ко може нас да тражи? После оног данас, у мене се увекао неки благи страх. У stomaku сам осетио жмарце а у целом телу неку нервозу. Пришао сам вратима и погледао кроз шпијунку. На улазу су стајале пегице.

„Хоћеш баскет у школском дворишту?“ Разумео сам сваку реч енглеског језика. Насмејао сам се кад сам видео још неколико дечака и девојчица иза њених леђа. Дошли су по мене. Овог пута са добром намером.

„Како сте ме нашли?“ Само се насмешила и погледала погледом „немој да се фолираш“. Мало сам се постидео јер је била довољно паметна да схвати, али и да поведе цео тим за баскет.

„Ниси ми рекла како се зовеш.“

„Пеги“, знао сам и без њеног одговора. То име јој је припадало на мом језику. У мислима сам је тако звао. Невероватна случајност.

У школском дворишту је било доста деце. Наравно, Џон и његово друштво су надгледали игралиште. Наслоњени на ограду подругљиво су добавацивали свима. Нико им није ваљао. Очигледно је свима сметало али су се трудили да не обраћају пажњу. Скупио сам храброст, узео лопту од Пеги и лагано им пришао.

„Хоћете ли три на три?“ Надмено, као да су већ победили ушли су на терен. Виђао сам такве и у Београду па ме нису уплашили. Нећу да кажем да сам био набољи, али ме лопта слушала. Пеги је била сјајна. Мајсторски је делила лопте и храбро пуцала на кош. У једном тренутку ми је пришла и сасвим озбиљно рекла:

„Играш одлично али као да немаш храбrostи да шутнеш.“ Знао сам да је у праву. Колико год сам се ослободио, фалила је још та мрвица храбrosti да се усудим да пуцам на кош. Увек бих додао њој или Стивену или бих се пуно трудио у одбрани где ме је Џон лактао. Њене речи су ме охрабриле. Одлучио сам да заиграјем на све или ништа. Као Леброн Џејмс. Само пар секунди до kraja mеча, у читавој збрци и општем гурању, велики Џон ме тако гурнуо да сам одлетео пар метара. Фаул и два слободна.

Сада је све зависило од мене. Стao сам у круг и сваки жамор је утихнуо. Сетио сам се слободних бацања у Београду и победа у школским мечевима. Сетио сам се и осмехнуо. Лопта је летела право у кош... и то два пута. Публика је подивљала и сви су били на ногама. Навијачи су почели да ме бодре и сви су однекуда знали моје име. Невероватно! Одмах су ми притрчали Пеги и Стивен и загрлили ме. Случајно или не, убрзо су почела да ми прилазе и друга деца, заинтересована да ме упознају. Џон и његово друштво су ме посматрали са завишћу. Све ми је то пријало али нисам заборавио једну врло важну ствар коју сам научио у мом родном граду.

Пришао сам Џону и његовој екипи и пружио им руку. „Били сте добри. Видимо се сутра на истом месту. Важи?“

Било ми је чудно да сам баш ја у центру пажње, али сам тада постао много опуштенији у друштву непознатих. Схватио сам да се никад не зна где можеш отворити искрено пријатељство и да је штета повлачiti се из страха.

Марко Јовановић

6. разред

Основна школа „Старина Новак“

Београд, Србија

Najbolji prijatelj je onaj uz kojeg postajemo bolji

Svatko za vrijeme života
Treba imati prijatelja svog.
Uvijek nam pomaže njegova dobrota
Koja nam dokazuje prijatelja pravog.

Pravi prijatelj osoba je draga,
Za njega bi učinio sve,
Ako treba otuđio bi i blaga
I ne bi ni mario za poglede.

Ako si skrenuo s puta dobrote
Pravi prijatelj učinit će sve
Da povrati tvoje vrjednote.

Najbolji prijatelj ne radi ti sve po volji,
Ali je on uvijek uz tebe
I uz njega postaješ čovjek bolji.

Adrijana Kikić,
7. razred
Osnovna škola Ivana fra Frane Jukića,
Sivša, Usora, Bosna i Hercegovina

Најбољи пријатељ је онај уз којег се постаје бољи

Моја пријатељица
ме увек теши ,
када је она ту
туга ме се реши.

Увек смо ту
једна за другу,
понекад дечацима
ударимо чвргу..

Зато нека прича
ко шта хоће ,
она је спаситељ
моје самоће.

Зове се Кристина
и најлепше име има!

Анђелија Гвозденовић
4. разред
Основна школа „Димитрије Тодоровић Каплар“
Књажевац, Србија

Vijenac prijateljstva

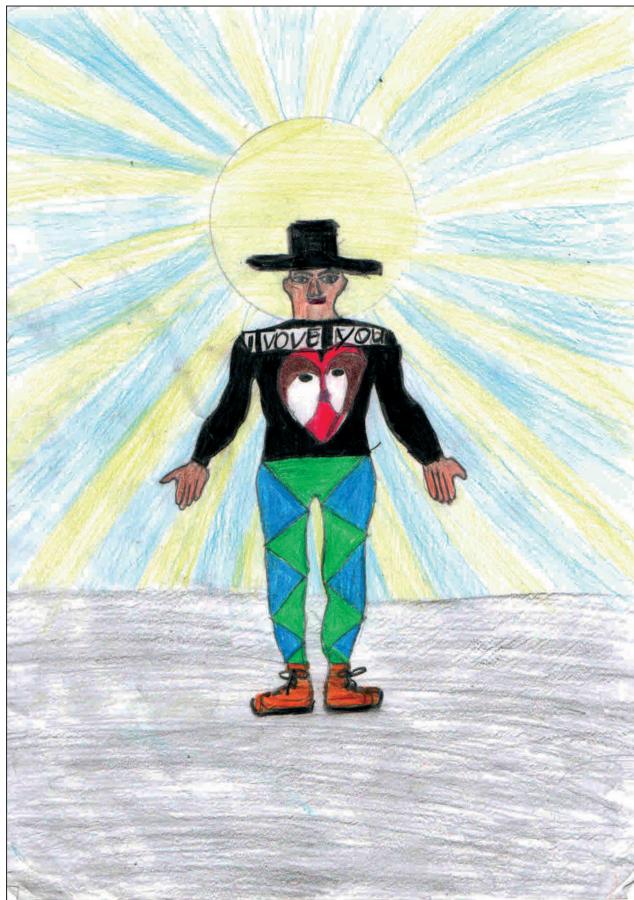
Što je, što je to.
Što kralji svijet?
Što je, što je to.
Što boji cvijet?

Reci, reci dijete:
Radost, što ti nosi?
Vijenac, što ti plete?
Što ti kiti kosu?

Prijateljstvo. Prijateljstvo.
E, ti naš vijenče!
Prijateljstvo neka pletu
Marko, Sara, Lenče.

Neka, neka pletu,
takav vijenac svi
usred igri.
Radost,
da nam godinama zri.

Eva Efkovska,
4. razred
Osnovna škola „Lirija“
Tetovo, Makedonija
Hrvatska nastava u Makedoniji

Andrej Sekulovski
3. razred
OŠ „Dimitar Miladinov“
Skopje, Makedonija
Hrvatska nastava u Makedoniji

„Bogatstvo različitosti“ – spona učenika

Učenici hrvatske nastave u Makedoniji u travnju 2016. godine boravili su u Tavankutu kod svojih domaćina – učenika Osnovne škole „Matija Gubec“. Povod je tom susretu, osim upoznavanja i druženja, bilo sudjelovanje na međunarodnome natječaju „Bogatstvo različitosti“. Učenici su sa svojim literarnim i likovnim radovima sudjelovali na natječaju, a učenik Matej Ivanković osvojio je drugo mjesto. Učenici su sudjelovali i na radionicama koje su za tu priliku osmislili domaćini. Taj je posjet bio prilika da se dogovore budući susreti i aktivnosti, pa je u to ime potpisana Sporazum o suradnji, koji je i zaživio jer su učenici i nastavnici Osnovne škole „Matija Gubec“ u ožujku 2017. godine posjetili učenike hrvatske nastave u Makedoniji.

Time se iznova potvrdila potreba za takvim i sličnim projektima, koji za cilj imaju povezivanje učenika, ali i njihovih mentorova. Takva obrazovna i kulturna suradnja doprinosi

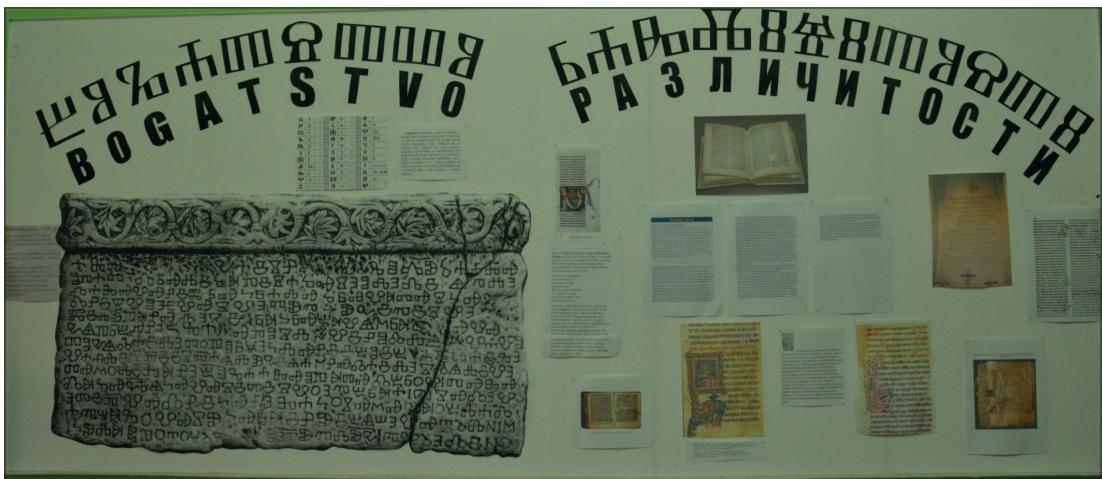

poštivanju različitih kultura i naroda, a suradnja ima dodatan značaj s obzirom na to da je riječ o najmlađima, koji će to nastaviti njegovati. Uobičajeno je da se tijekom sličnih susreta organiziraju edukativne aktivnosti za učenike. Kroz njih se, kreativnim i dinamičnim načinom, pristupa raznim sadržajima te kao takvi imaju veliki utjecaj na učenike i njihovo oblikovanje afirmativnoga odnosa prema kulturama drugih naroda. „Bogatstvo različitosti“ doprinosi razvijanju kulturnoga dijaloga i poštivanju drugoga među najmlađima, a što se potvrđuje u izboru ponuđenih tema. Naime, svake je godine ponuđena jedna tema, te je ona inspiracija i putokaz učenicima za njihove literarne rade. Te teme uvijek i bez iznimke promoviraju vrline, toleranciju, poštivanje drugoga i drugačijega, a isključuju bilo kakvo osuđivanje ili omalovažavanje. Na taj način potiču naše najmlađe da o takvim temama razmišljaju, a onda i umjetnički stvaraju. Taj je proces, nesumnjivo, doprinos tome da potom učenici i vlastitim djelovanjem takve vrijednosti žive i promoviraju u svojoj okolini i društvu.

Iz perspektive učenika hrvatske nastave u Makedoniji, može se reći da je „Bogatstvo različitosti“ doprinijelo tome da učenici iz Makedonije posjete školu u kojoj se nastava provodi i na hrvatskom jeziku, te da budu u dodiru s hrvatskim jezikom i hrvatskom kulturom izvan svoje učionice. Osim same nastave i nastavnih sadržaja, nepohodne su izvanškolske aktivnosti kroz koje učenici imaju prilike biti u kontaktu s onim sadržajima s kojima se susreću na nastavi. Upravo je ovakav susret jedan od načina zadovoljavanja osnovne zadaće hrvatske nastave u inozemstvu. Za učenike su takve aktivnosti najvažniji čimbenici u očuvanju hrvatskoga porijekla jer će upravo oni naslijediti osjećaj zajedništva i nastaviti ga njegovati, kroz baštinjenje hrvatske kulture i jezika.

Sa susreta u Tavankutu nosimo predivne uspomene za koje su zasluzni naši domaćini koji su se pobrinuli da u svaki trenutak našega boravka unesu radost, veselje, sramačnost i toplinu. Zahvaljujući njihovom duhu i velikome trudu, ovaj je susret ostao trajna uspomena u životima učenika, sličica koju nose u svojim mislima, dijeleći tako i dalje radosne trenutke doživljene kod svojih domaćina.

Vedran Iskra,
učitelj hrvatske nastave u Makedoniji

V. natječaj

„Bogatstvo različitosti“

2017. godina

TEMA: „VELIKI SNOVI MALIH PRIJATELJA“

NAGRAĐENI RADOVI:

LITERARNI – SASTAV

Martina Kovačić, VIII. razred, OŠ Matije Gupca Gornja Stubica, Hrvatska
Mina Mičić, VI razred, OŠ " Ivan Goran Kovačić", Subotica, Vojvodina, Srbija
Elena Kutlić, VII. razred, OŠ „Đuro Pilar“, Sl. Brod – PŠ Kolonija, Hrvatska

LITERARNI – PJESMICE

Valentina Vega Vukić, V. razred, Osnovna škola „Škurinje“, Rijeka, Hrvatska
Adrijana Kikić, VII. razred, OŠ Ivana fra Frane Jukića, Usora, Bosna i Hercegovina
Kristijan Barić VIII. razred, OŠ „Stjepan Radić“, Božjakovina, Dugo Selo, Hrvatska

NOVINSKI RADOVI

Stella Pivac, VIII. razred, OŠ Jesenice, Dugi Rat, Hrvatska

LIKOVNI RADOVI

Ana Hvoj, VIII. razred, OŠ Mate Lovraka, Zagreb, Hrvatska
Regina Matić, VI. razred, OŠ Mate Lovraka, Zagreb, Hrvatska
Bojana Knežević, III. razred, Osnovna škola „Matija Gubec“, Tavankut, Vojvodina, Srbija
Emanueča Kovačević (2000.), Ana-Marija Marinković (I. razred SŠ), Ana Marinković
(VIII. razred OŠ), Danijela Kalanjoš (VII. razred OŠ), Centar za pružanje usluga u zajednici
„Klasje“, Osijek, Hrvatska

POHVALJENI ZA LITERARNI I NOVINSKI RAD:

Nikolina Vekić, III. razred, III. osnovna škola „Bjelovar“, Bjelovar, Hrvatska
Samanta Šimunović, V. razred, OŠ „Nikola Tesla“, Rijeka, Hrvatska
Maja Stanić, VII. razred, OŠ „Vežica“, Rijeka, Hrvatska
Sonja Prebeg, VIII. razred, OŠ Josipa Kozarca, Slatina, Hrvatska
Ana Mihaljević, VIII. razred, OŠ „Vežica“, Rijeka, Hrvatska
Gaia Banko, VIII. razred, Talijanska osnovna škola – Scuola Elementare italiana
“Bernardo Benussi“ Rovinj-Rovigno, Hrvatska
Damir Pocrnja, VIII. razred, OŠ „Jesenice“, Dugi Rat, Hrvatska
Nikolina Brkan, VIII. razred, OŠ „Jesenice“, Dugi Rat, Hrvatska

POPIS ŠKOLA KOJE SU SUDJELOVALE U LIKOVNO-LITERARNOM NATJEČAJU BOGATSTVO RAZLIČITOSTI 2017. GODINE

OŠ „Vladimir Nazor” Đurđin, Srbija

OŠ „Pionir”, Stari Žednik, Srbija

OŠ „Matija Gubec”, Tavankut, Srbija

OŠ „Ivan Goran Kovačić”, Subotica, Srbija

Jovan Mikić Általános Iskola, Szabadka (Subotica), Srbija

OŠ „Matko Vuković”, Subotica, Srbija

Osnovna škola „Sećenji Ištvan”; SZÉCHENYI ISTVÁN, Általános Iskola, Subotica, Srbija

Osnovna škola „I. G. Kovačić”, Benkovac, Hrvatska

OŠ „Berek”, Berek, Hrvatska

III. osnovna škola „Bjelovar”, Bjelovar, Hrvatska

IV. osnovna škola „Bjelovar”, Bjelovar, Hrvatska

OŠ „Brod Moravice”, Brod Moravice, Hrvatska

OŠ Frane Petrića, Cres, Hrvatska

OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica, Hrvatska

Osnovna škola Ivana Gorana Kovačića, Delnice, Hrvatska

OŠ „Draganići”, Draganić, Hrvatska

OŠ „Fran Koncelak”, Drnje, Hrvatska

Osnovna škola „Dubrava”, Dubrava, Hrvatska

OŠ „Jesenice”, Dugi Rat, Hrvatska

OŠ „Stjepan Radić“ – Božjakovina, Dugo Selo, Hrvatska

Osnovna škola Josipa Zorića, Dugo Selo, Hrvatska

OŠ „Ernestinovo”, Ernestinovo, Hrvatska

Osnovna škola Matije Gupca, Gornja Stubica, Hrvatska

OŠ „Jakovlje“, Jakovlje, Hrvatska

OŠ Mirka Pereša, Kapela, Hrvatska

OŠ „Rečica“, Karlovac, Hrvatska

OŠ „Milan Brozović“, Kastav, Hrvatska

Osnovna škola Antuna Mihanovića, Klanjec, Hrvatska

Osnovna škola „Komarevo“, Komarevo Gornje, Hrvatska

OŠ Braće Radića, Koprivnica, Hrvatska

PŠ Bakovčica – OŠ Braće Radića Koprivnica, Hrvatska

OŠ „Gornji Mihaljevec“, Macinec, Hrvatska

Osnovna škola Vladimira Nazora, Nova Bukovica, Hrvatska

OŠ „Rikard Katalinić Jeretov“ Opatija, Hrvatska

Centar za pružanje usluga u zajednici „Klasje“, Osijek, Hrvatska

Osnovna škola „Slava Raškaj“ Ozalj, Hrvatska

I. osnovna škola „Petrinja“, Petrinja, Hrvatska
OŠ „Matija Gubec“, Piškorevci, Hrvatska
Osnovna škola „Pokupsko“, Pokupsko, Hrvatska
OŠ „Primošten“, Primošten, Hrvatska
OŠ Jurja Barakovića, Ražanac, Hrvatska
OŠ „Nikola Tesla“, Rijeka, Hrvatska
OŠ „Vežica“, Rijeka, Hrvatska
Osnovna škola „Turnić“, Rijeka, Hrvatska
Osnovna škola „Podmurvice“, Rijeka, Hrvatska
Osnovna škola „Škurinje“, Rijeka, Hrvatska
Osnovna škola „Sroči“, Rijeka, Hrvatska
OŠ „Rogoznica“, Rogoznica, Hrvatska
Talijanska osnovna škola-Scuola Elementare italiana "Bernardo Benussi" Rovinj-Rovigno, Hrvatska
OŠ Josipa Kozarca Slatina, Hrvatska
Osnovna škola „Milan Amruš“, Slavonski Brod, Hrvatska
OŠ „Đuro Pilar“, Slavonski Brod – PŠ Kolonija, Slavonski Brod, Hrvatska
OŠ „Stubičke Toplice“, Stubičke Toplice, Hrvatska
OŠ „Ivan Goran Kovačić“, Štitar, Hrvatska
Osnovna škola Dragutina Domjanića, Sveti Ivan Zelina, Hrvatska
OŠ „Trnovitički Popovac“, Trnovitički Popovac, Hrvatska
OŠ prof. Franje Viktora Šignjara, Virje, Hrvatska
OŠ „Vojnić“, Vojnić, Hrvatska
I. OŠ „Vrbovec“, Vrbovec, Hrvatska
OŠ Vjenceslava Novaka, Zagreb, Hrvatska
OŠ Lovre pl. Matačića, Zagreb, Hrvatska
OŠ Marina Držića, Zagreb, Hrvatska
OŠ Mate Lovraka, Zagreb, Hrvatska

Osnovna škola „Lirija“, Tetovo, Makedonija
Prvi razred srednje škole „Yahya Kemal – Karpoš“, Skopje, Makedonija
Gimnazija „Josip Broz Tito“, Bitola, Makedonija

OŠ Ivana fra Frane Jukića, Usora, Bosna i Hercegovina

LITERARNI RAD: SASTAV – 1. NAGRADA

Veliki snovi malih prijatelja

Nedjeljno jutro. Mama ulazi u sobu i počne s „normalnim“ jutarnjim buđenjem. Nakon desetog puta njezina ponavljanja i zanovijetanja da je već pola dvanaest, ljutita i neispavana uspjela sam se iskoprcati iz kreveta i gundajući odvući do kupaonice. Moji roditelji već od ranoga jutra bili su na nogama. Nedjeljni ručak već se privodio kraju, a ja sam, tako reći, tek ustala. Svi su mi išli na živce i bilo je dovoljno tek malo da se u meni zapali iskra bijesa. Ne znam zašto sam uvijek ljuta, nervozna i bijesna na sve oko sebe baš u nedjelju kad je taj dan namijenjen za nešto posve suprotno, prekrasno i lijepo. Taj dan trebali bismo provesti sa svojom obitelji u smijehu i ljubavi. U igri, zabavi i međusobnom druženju. Svjesna sam da svojim ponašanjem pokazujem nepoštovanje prema roditeljima koji mi na sve načine žele ugoditi. Moja podsvijest zna da je obitelj tu svakoga dana i da nikada neće odustati od mene. Od mojih vrlina i mana. Bit će tu. Raširenih ruku i pogleda punog ljubavi. Nisam naučila cijeniti ono što imam. Najbitnije i najvrjednije u svome životu.

No, sve se promjenilo kad je došla Ona. Petogodišnjakinja smeđe kose i sjajnih crnih očiju. Tog jutra sjedila sam vani na stepenicama i čitala knjigu kad najednom začujem dječje vriskove u susjednom dvorištu. Nisam se obazirala makar mi je bilo čudno jer je susjeda inače živjela sama. No, cijelu je tu priču potaknula i odigrala jedna obična šarena lopta koja se baš u tom trenu dokotrljala do mojih nogu. Spustila sam knjigu na stepenice, uzela loptu i krenula prema susjednom dvorištu kada je Ona doskakutala do mene. Poput malenog anđela pogledala me je svojim pametnim okicama i upitala: „Kako se zoveš?“ U prvi tren ostala sam zatečena jer je djevojčica bila tamne puti što se u mojoj malom kraju rijetko viđa. Po mome pogledu shvatila je što me najviše čudi kod nje pa je odmah na to dodala: „Vidim da si začuđena mojom bojom kože i izgledom, ali mislim da nas to neće sprječiti da postanemo prijateljice.“ Kako bih izbjegla dugu i neugodnu šutnju, nabacila sam smješak i odgovorila punom brzinom: „Naravno“. Primila me za ruku i povukla do stabla trešnje gdje smo sjele na travu. „Usput, ja sam Umut“, rekla je sa smiješkom na licu što me je još više zbunjivalo. Naime, ona je imala tek pet godina, a bila je mnogo otvorenija i zrelija u obraćanju nego ja sa svojih četrnaest. Tek tada sam primijetila kako je izgledala. Bosonoga, u iznošenim hlačicama i poderanoj majici. No, s besprijeckim osmijehom kakav nisam nikada prije vidjela. Te tanke bose nožice sklupčale su se pokraj mene dok su razigrane ručice stalno bile u pokretu. „S kim si se igrala?“ upitala sam ju sjetivši se da sam čula njezinu viku i veselje. „S vjetrom i suncem“, kaže Ona kao da je to nešto sasvim normalno. Vidjevši moje čuđenje uputila mi je još čudnije pitanje: „Martina, koji je tvoj san?“ Tu me je zatekla i nisam znala odgovoriti.

„Ne znam... nikada nisam razmišljala o tome!” Tada je nestalo onog osmijeha s njegina lica i zabrinutim pogledom me upita: „Poznaješ li snove svojih dalekih prijatelja?” Moj logičan odgovor bio je, naravno, negativan. U tom trenu me je uhvatila za ruku i stavila ju na svoje srce: „Tu ćeš naći odgovore, pažljivo gledaj i slušaj!” Te riječi probudile su u meni strahopoštovanje prema toj neobičnoj djevojčici, ali znatiželja je bila jača. Pritisnula sam ruku na njezino srce i zaklopila oči. U tom trenu val jake i neobjasnivive svjetlosti obasjao je moj obzor i shvatila sam kako se slike brzo pokreću, ali ako pažljivo gledam, mogu sve jasno vidjeti. Afrička izgladnjela djeca mahala su mi svojim slabašnim ručicama, ali s iskrenim velikim osmjesima na licu. Mahala sam i ja njima najjače što sam mogla. Gledala sam ih i upamtila svakoga po nekoj pojedinosti te promatrala stvari oko njih. Jedno afričko dijete mi je viknulo: „Martina, voda i hrana!” No, slika je zastala i prebacila sam se u daleku muslimansku zemlju u kojoj je bjesnio rat. Dječak koji se šćučirio u ruševinama pun krvi samo je prošaptao: „Mir, samo mir”. Tada me je slika odvela u drugom smjeru te sam se našla u nekom domu gdje su bivala nezbrinuta i ostavljena djeca. Djevojčica crne kose dotrčala je do mene i povikala: „Martina, imati obitelj moj je san!” Slika se pomaknula dalje te sam se našla u školskom dvorištu gdje su svi dječaci igrali nogomet, osim jednoga koji mi je tužno rekao: „Prijateljstvo.” Došla sam i do zadnje slike koja mi je otkrila nešto najstrašnije i najjadnije od svih prijašnjih. Pokazala je mene: mene sebičnu i mene nezahvalnu. U njoj su se zrcalile sve moje mane, loše ponašanje, a povrh toga tužnog prizora iskrile su se majčine suze. Te suze tekle su zbog mene. To nisu bile suze radosnice. Tada sam shvatila ono što mi poručuje zadnja slika: „Martina, jednostavno – LJUBAV!”

Slike su iščezle te sam otvorila oči i uvidjela kako je neobična djevojčica nestala. „Martina, ručak je na stolu. Dođi u kuću, nemoj sjediti na mokroj travi! Prehladit ćeš se!” vikao je moj tata glasom punim nježnosti i brige dok sam se ja zbumjeno podigla s trave i dotrčala do susjede. Upitala sam ju zna li gdje je Umut na što je ona odgovorila: „Drago dijete, kakva božja Umut?!” Na te riječi posramljeno sam se nasmiješila i otišla kući. Dok sam izlazila iz susjediniog dvorišta zapuhao je jak vjetar. Podigla sam pogled prema suncu i prošaptala: „Hvala ti, Umut!”

Martina Kovačić

8. razred

Osnovna škola Matije Gupca,
Gornja Stubica, Hrvatska

LIKOVNI RAD – 1. NAGRADA

Ana Hrvoj,
8. razred,
Osnovna škola Mate Lovraka,
Zagreb, Hrvatska

LITERARNI RAD: PJESMA – 1. NAGRADA

Moja škola

U mojoj školi puno nas ima,
po narodnosti, naravno, i sve štima.
Svatko od nas nešto želi
i tome se jako veseli.

Svatko ima drugačiji san
koji se može ostvariti svaki dan:
neki bi u Disneyland htjeli
ili čokoladu stalno jeli.

Neki bi da im rođendan brzo dođe,
da škola što brže prođe.
Neki bi da su višeg stasa,
ili pak boljeg glasa.

Ovi žele mobitele nove,
ili da ih simpatija nazove.
Jedni bi igrali lovice,
a drugi videoigrice.

Iako smo svi različiti,
možemo se skupa veseliti.
Podrijetlo, religija, izgled...ništa od toga bitno nije,
u mojoj je školi prijateljstvo najvažnije!

Ja sanjam jedan veliki san
da cijeli svijet stane na moj dlan.
Da se svi međusobno vole i poštuju
i ljubav svijetom odašilju.

Vega Valentina Vukić
5. razred
Osnovna škola „Škurinje“
Rijeka, Hrvatska

NOVINSKI RAD – 1. NAGRADA

Crno-bijeli svijet

Cilj terenske nastave održane 23. studenog 2015. bile su Ugljane, selo Dalmatinske Zagore u kojem je smještena zajednica „Cenacolo“. Ugljane je naselje udaljeno šest kilometara istočno od grada Trilja u Splitsko-dalmatinskoj županiji. Smješteno je na krškoj zaravni uz malo krškog polja. Samo naselje se razvuklo uz državnu cestu D60 povezujući grad Trilj i obližnje veliko prometno čvorište u naselju Šestanovac. Sela koja mu se nalaze najbliže su Čaporice i Vinine. Ugljane ima župnu crkvu sv. Ante Padovanskog koja se spominje već 1709. godine u izvješću pastirskog pohoda nadbiskupa Cupillija. Crkva je temeljito obnovljena 2000. godine pa je zanimljiva posjetiteljima.

U neposrednoj blizini crkve nalazi se zajednica „Cenacolo“ koju vodi talijanska redovnica Elvira. Tu je zajednicu ona osnovala u Italiji 1983. godine, a u Uglijanima devet godina poslije. Izdaleka dominiraju na ulazu dva kamena stupa s nazivom zajednice.

Tu nas čekaju dvojica mladića po imenu Grgo i Marinko.

Oni su danas naši domaćini. Uveli su nas najprije u blagavaonicu i počastili sokom i keksima. Nakon kratkog predaha poveli su nas preko dvorišta u kapelicu u kojoj je dominirao kip bijele golubice preko čitavog prozora kao simbol Duha Svetoga. Cijela unutrašnjost prostorije također je bila bijela. Prvo smo se svi zajedno pomolili, a onda je nas nekoliko pročitalo svoja pisma. Jedno pismo je bilo moje. U njemu sam napisala kako znam da je ovisnost prepreka za život te izrazila svoju punu podršku bivšim ovisnicima. Također, napisala sam kako mi je dragو što su izašli iz tamne strane ovisnosti i uz Božju pomoć ugledali svjetlo budućnosti. Nakon pročitanih pisama Grgo i Marinko su bili vidno dirnuti toplim riječima koje kažu, nisu očekivali te nam od srca zahvalili.

Slijedile su njihove životne priče.

Mladić Grgo počeo je prvi. Rođen je i živio je u Zagrebu. Već je u sedmom razredu počeo odlaziti u kladionicu i pušiti cigarete. Budući da je bio nogometni igrač, mnogo je putovao po Hrvatskoj i dobivao već džeparac od vršnjaka. Roditeljima bi govorio da je novac potrošio na dresove, a zapravo ih je trošio na svoje ovisnosti. Uz to, uskoro je počeo kupovati marihuanu i pušiti joint.

Išlo je to tako kroz srednju školu, a ovisnosti su postale jače od volje. Nije im se mogao suprostaviti. Grgo je npr. rano kao mladić počeo sezonski raditi na Mljetu i zarađivati veće novce. Kada bi došao kući, odmah bi se napio i prokockao sve što je zaradio. Ni tri dana novac mu ne bi trajao. Nakon kockanja, pijenja i drogiranja, počeo je krasti zlato i novac koje bi nalazio u kući. Mislio je kako se može prestati drogirati kad poželi, no prevario se. Obećao bi roditeljima da prestaje, a onda bi opet potajno počeo uzi-

mati drogu. No, novaca nikada dosta. Roditelji su mu oprštali puno puta, ali svaki put bi ponovno napravio isto. Zato su ga jednom izbacili iz kuće i promijenili bravu. Tako je završio na cesti. Bio bi gladan po nekoliko dana. Nakon nekog vremena shvatio je da ne može dalje i odlučio razgovarati s majkom koju je sačekao na ulici. Slijedio je otvoreni razgovor s oba roditelja s ciljem izlječenja! Trebalo je pronaći mjesto za Grgu. Majka je prva čula za ovu zajednicu. Grgi nije bilo lako jer je tada postao i otac. Dobio je sina Naka. Otad je prošlo tri i pol godine. Viđa se dva puta godišnje sa svojima i povremeno razmjenjuju pisma. Kad postane zdrav i čvrst, izaći će u vanjski svijet. Nije nestrljiv, zna da tako mora biti.

Jesu li sve ovisničke priče iste?

Vidjet ćemo. Marinko je počeo pričati svoju. Rekao je da dolazi iz Mostara, od oca pravnika i majke učiteljice. Bio je dobar učenik i trenirao taekwando. Budući da je zbog toga bio dosta izvan kuće, svakodnevno bi dobivao pristojan džeparac od mame i tate koji su se brinuli da njihovo dijete ni za čim ne žudi. No nije imao samopouzdanja. Od šestog razreda je počeo uzimati „travu“, a u srednjoj razne tablete i „kemijske droge“. Sve to da bi bio „cool“. Vremenom je uzimao sve opasnije, jače i skuplje droge. Mislio je kako će, ako uzima drogu, biti slavan, zgodan i lijep te „faca“ među svima. U početku su ga droge zadovoljavale, a poslije je shvatio da bez droge ne može živjeti. Bio je u teškoj situaciji. Kući je stalno lagao. Njegov je život bio laž. Vrtio se u začaranome krugu. Roditelji su saznali. Nijedna laž više nije ga mogla opravdati! Morao je spoznati istinu o sebi. Došao je do dna. Mislio je da je samo smrt ili droga put, no u blizini Mostara se nalazila jedna zajednica Cenacolo. No nije tamo ušao jer je preblizu mjesta gdje je živio pa su ga poslali kraj Varaždina. Tamo je bio tri godine, a ovdje je godinu. Marinko odlično govori talijanski i engleski jezik pa ga često šalju po Europi. Ovdje mu se sviđa. Ne razmišlja o izlasku. Neka bude Božja volja, kaže.

Nakon njihove nekoliko nas postavilo je par zanimljivih pitanja o drogi. Bili smo šokirani kako čovjek može sam sebe ubijati.

Izašli smo iz kapelice i razgledali imanje „Cenacolo“.

Sve je puno obrađenih vrtova, zelenila i puteljaka. Na jednom brdu je ispisano „Cenacolo“ kamenjem. Tu se nalazi i selo-jaslice koje su sami napravili. (Kao ono u Zagrebu za Božić, sa životinjama.) Malo dalje su staje, ima još životinja: krava, praščića, pataka, kokosiju i jedan dobroćudni smedji veliki pas kojeg smo mazili. Bilo je jako zanimljivo šetati tim malim imanjem na kojem živi devetnaest mladića.

Puni lijepih i pozitivnih dojmova, srdačno smo se oprostili od zajednice i krenuli u našu školu.

Nakon ovog posjeta shvatila sam da se greške u životu mogu ispraviti, ako to želimo. Ipak najbolje je prepoznati loše stvari i pobjeći na vrijeme od njih.

Grgo i Marinko bili su djeca kao i mi.

Bili su čak dobri učenici i nadareni sportaši! No u jednom trenutku su, baš kao Crvenkapica, u najpoznatijoj bajci na svijetu, skrenuli s puta i dugo... dugo tražili onaj stari

pravi put. Ono što smo od njih naučili ne piše ni u jednom udžbeniku i ne uči se u školi. Zapravo, kada bi se učilo o ovome u učionici, značenje bi nam ostalo daleko i nejasno, ne tako bitno!

Danas smo vidjeli i zaključili da nitko i ništa ne smije upravljati našim životima, a najmanje ovisnost. Također, da neki trenutci slabosti u mладим danima mogu strašno ugroziti naš budući život.

Nadam se da ćemo tu pouku nositi sa sobom kroz cijeli život i da nećemo „zalutati“ kao ovi dragi mladići. Bilo bi nam drago opet ih posjetiti, ali nadam se će se Grgo i Mrinko vratiti u društvo i nastaviti život na zdrav način.

Ipak, najviše od svega želim da mlađi što manje odlaze u zajednice na liječenje i da se droga u Lijepoj Našoj jednog dana konačno iskorijeni!

Stella Pivac,
8. razred,
Osnovna škola „Jesenice“,
Dugi Rat, Hrvatska

LITERARNI RAD: SASTAV – 2. NAGRADA

Veliki snovi malih prijatelja

Snovi su nadanja, želje, maštanja. To je mali svet u koji ćemo povesti samo najbliže i najdraže za koje mislimo da će biti vredni ovog čudnog tajnog mesta. Ćutače, i niko neće odati da je cveće na tom mestu miris dečije sreće i ukus budućnosti. Ćutače, jer će se razumeti bez govora, bez razlika za koje nikad ne bi ni saznali u svojim dečijim igrama dok im odrasli ne otkriju...

Često maštamo, tražimo sebe... Stvaramo slike muzike, klasične nama najdraže... Igramo ka budućnosti sa pečatima prošlosti. Čekamo čudo – da ceo svet igra, da se ljudi vole, da šetaju gradom uz graju radoznaće dece. Tamo smo jednaki, gledamo se sa ponosom u oči i iskreno razgovaramo, ne lažemo, ne tajimo, a kad se vratimo čeka nas stvarnost bez čarobnog štapića onakva kakva jeste, ali mi svu radost donesemo i učinimo javu snom.

Volimo to mesto ljubavi, jer se samo tako može živeti.

Mina Mičić,
6. razred
Osnovna škola „Ivan Goran Kovačić“
Subotica, Srbija

LIKOVNI RAD – 2. NAGRADA

Regina Matić,
6. razred,
Osnovna škola Mate Lovraka,
Zagreb, Hrvatska

LITERARNI RAD: PJESMA – 2. NAGRADA

Veliki snovi malenih prijatelja

Dva mala dječaka snivali su sne
Za koje nisu znali hoće li se ostvariti ili ne!

Jedan je snivao
o prijatelju kojeg nije imao,
o igri koju nije iskusio,
o radosti koju nije doživio.

Taj bogati dječak sve je u životu imao,
Osim pravog prijatelja s kojim bi se igrao.

Drugi je snivao
O obitelji koju nije imao,
O ljubavi koju nije primio,
O sreći koju nije dobio.

Taj siromašni dječak nije imao gdje spavati,
Ali svoje je snove uvijek mogao sanjati.

Jedan za drugog dječaci nisu znali,
Sve dok se u parku nisu upoznali.

U parku su se igrali, smijali i zabavljali,
Dok su svoje tužne priče jedan drugom pričali.

Njihovi su snovi tad doživjeli stvarnost,
Njihova su srca osjetila radost!
Svačiji se san ostvariti može,
Ako se u njega ljubav i sreća ulože!

Adrijana Kikić,
8. razred
Osnovna škola Ivana fra Frane Jukića
Usora, Bosna i Hercegovina

LIKOVNI RAD – 3. NAGRADA

Bojana Knežević,
3. razred,
Osnovna škola „Matija Gubec“,
Tavankut, Vojvodina, Srbija

LITERARNI RAD: SASTAV – 3. NAGRADA

Veliki snovi malih prijatelja

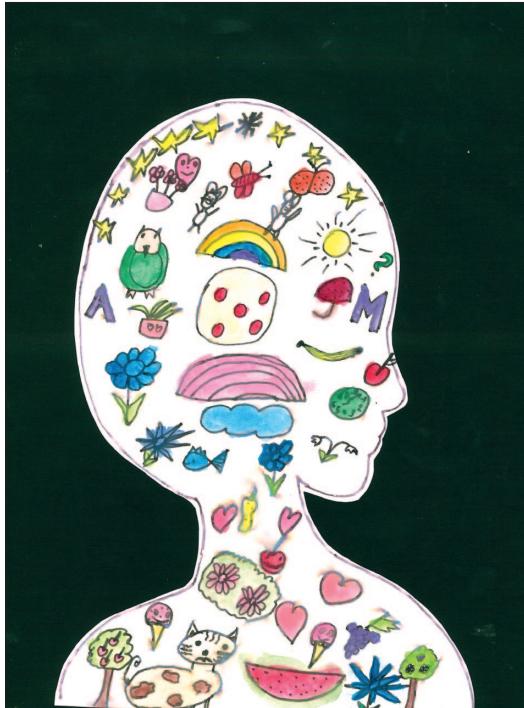
Moj mali prijatelj, moj susjed, i moj idol, zove se Patrik. Patrik je dječak kojeg svi vole. Zbog komplikacija pri porodu, on ne može hodati. Ali, mi to ne primjećujemo jer je on osoba vedra duha i uvijek je nasmijan. Nikada ga nismo sažalijevali jer znamo da je on ravnopravan sa svima nama. Mi, sva djeca iz ulice, volimo biti s njim i lijepo nam je u njegovom društvu, jer to je samo naš Paka. Tako ga od milja zovemo.

Nikada nisam o njemu razmišljala kao o osobi s invaliditetom, iako on ne može hodati. Uvijek je sretan i raspoložen. Nikada se ne žali. Ima silnu volju i snagu. Bori se da bi napravio onaj mali korak. Barem jedan. Nama nepojmljivo zdravima, što je jedan korak? Da, ali naš Patrik je za taj jedan korak prošao puno operacija. Svakodnevne vježbe s fizioterapeutom koje su teške, bolne i naporne. Samo da bi očvrsnuo svoje mišiće. I konačno samo zato da bi samostalno stao na noge. Veliko je odricanje doživio naš Patrik. Trčanja za loptom su mu ostala još uvijek nedostizna. Kad bi samo jednom potrčao po zelenoj travi ili otkinuo glavu maslačku pa da nam ju može otpuhnuti u lice. Kad bi samo jednom zaplesao na rođendanima poput nas, jer on to još uvijek ne može, ali naš se Patrik silno raduje svemu da je to neopisivo. On voli ljude i na svemu je zahvalan. Osmijeh mu ne silazi s lica. On jednostavno voli život.

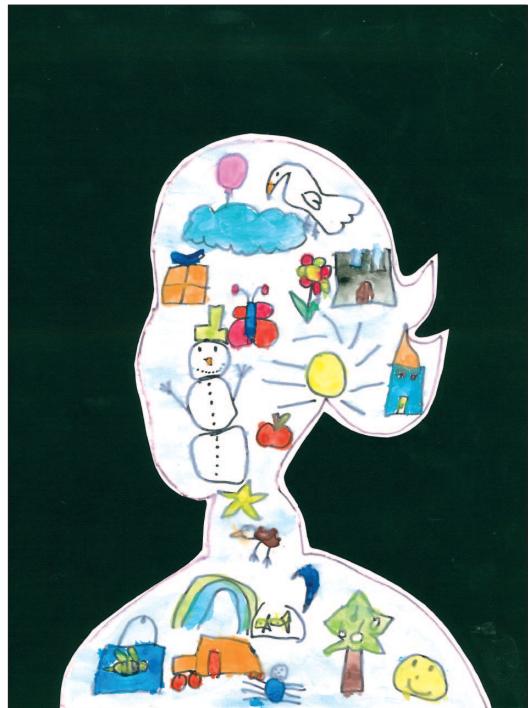
Kao njegova priateljica, osjećam se privilegirano što se mogu družiti s jednom tako pozitivnom osobom. On je jedan veliki borac i lav. Bez obzira na ishod, on će uvijek biti pobjednik jer nikada neće izgubiti nadu i volju napraviti onaj jedan maleni korak. Njegova želja da prohoda bit će kad tad ostvarena. Veliki san mog maloga prijatelja je samo jedan korak.

Elena Kutlić
7. razred
Osnovna škola „Đuro Pilar“
Slavonski Brod, Hrvatska

LIKOVNI RAD – POHVALA

Nedeljko Ugarković,
2. razred,
Osnovna škola „Trnovitički Popovac“,
Garešnica, Hrvatska

Vinko Goleš,
2. razred,
Osnovna škola „Trnovitički Popovac“,
Garešnica, Hrvatska

LITERARNI RAD: PJESMA – 3. nagrada

Veliki snovi malih prijatelja

Imao je san
mali prijatelj moj
da će doći dan
kada će se predrasudama reći: „Stoj!“

Tada će se prijateljstva sklapati jednom rječju,
dovoljno će biti jedno djelo malo,
do toga da ostvari taj san
jako mu je stalo.

Da biste mu pomogli, radite
ono u čemu je svatko spretan
pobrinite se da je i vaš prijatelj
veseo i sretan.

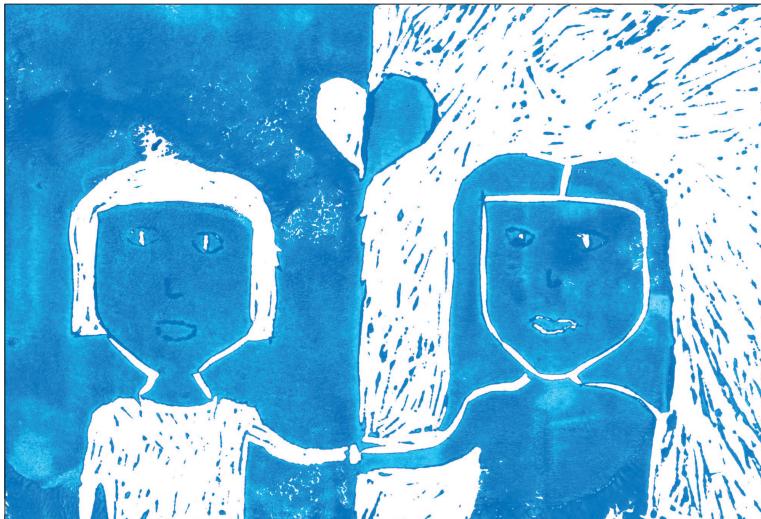
Nećete dobiti materijalnu nagradu,
nećete dobiti ničega, ni grama,
ali napravite to jer taj mali prijatelj
čući negdje i u vama.

Kristijan Barić

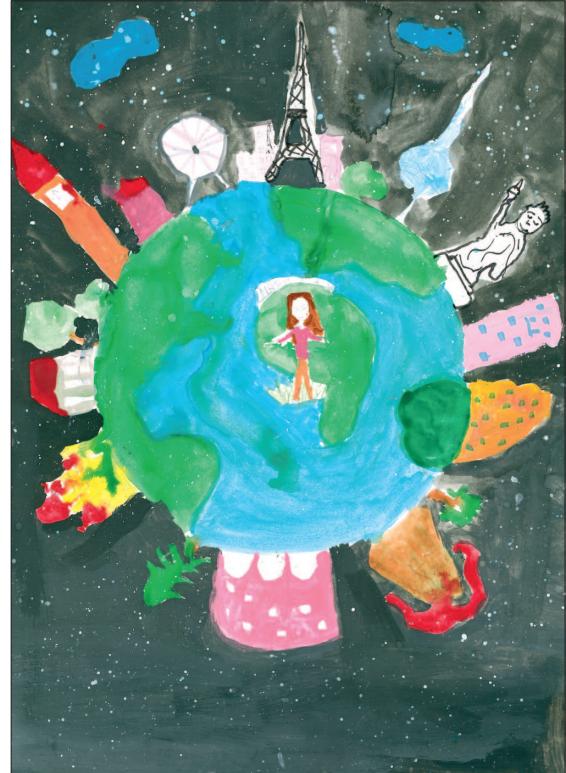
8. razred

Osnovna škola „Stjepan Radić“
Božjakovina, Dugo Selo, Hrvatska

LIKOVNI RAD – POHVALA

Petra Vranjković,
7. razred,
Osnovna škola
Lovre pl. Matačića,
Zagreb, Hrvatska

Marija Imgrund,
5. razred,
Osnovna škola „Matija Gubec“,
Tavankut, Vojvodina, Srbija

LITERARNI RAD: PJESMA – POHVALA

Stare neudobne cipele

Moja je škola sve do toga dana bila mjesto veselja. Onda je došao on. Načuli smo da moramo bolje paziti na torbe i vrijedne predmete. Ahmet je gnjavio dječake, a potom i djevojčice. Učitelji su ga upozoravali, ali bezuspješno. Mi smo bili nezadovoljni, a dosadašnji dežurni krivci poticali su došljaka. Maši je Ahmet bacio mobitel u vodu, poderao joj knjigu i ukrao novac za omiljeni strip. Ni tučnjave njemu nisu bile strane. Mnogi su izvukli deblji kraj. Skupina nas djevojaka odlučila je stati tome na kraj: „Dosta je bilo! Nećeš nas više zlostavljati!“ „A što ćete učiniti?“ upitao je uz kiseli smješak Ahmet. Otišle smo posramljene. Naš je boravak u školi nakon toga postao pravi pakao. Ahmet nas je proganjao. Na izletu nam je bocom morske vode zalio odjeću u torbama, na hranu u tanjuru iscijedio je pastu za zube... Nakon povratka s izleta dogovorili smo se i svi odjenuti majice s natpisom „Ahmetovo Carstvo“. Nije pomoglo.

Onda je Ahmet nestao. Nije ga više bilo u školi. Svi smo odahnuli.

A Ahmet? Otišao je u drugi grad, u drugu školu. U još jednu novu udomiteljsku obitelj koja ga će ga možda vratiti domu za nezbrinutu djecu kao stare neudobne cipele ili tjesnu jaknu. Nisam znala... Oprosti, Ahmete!

O Božiću me iznenadila čestitka. Pomalo neuredan rukopis kazivao je da je za mene. Čuđenju nije bilo kraja. Javio se Ahmet! Sretan je i zadovoljan. S dobrim ljudima koji su ga posvojili otišao je živjeti u Švedsku. Nastavili smo se dopisivati. U srpnju idem u Stockholm. Avionska karta već je u ladici mog stola. Jedva čekam da te zagrlim, prijatelju Ahmete!

Samanta Šimunović

5. razred

Osnovna škola „Nikola Tesla“
Rijeka, Hrvatska

LIKOVNI RAD – POHVALA

Sonja Devčić,
8. razred,
I. osnovna škola Petrinja,
Petrinja, Hrvatska

LITERARNI RAD: SASTAV – POHVALA

Ja sam drugačija

Zovem se Nikolina i različita sam od druge djece u mom razredu. Imam spojene prste na rukama i nogama, ali sve ostalo mogu raditi kao i moji prijatelji.

Pišem, čitam i računam. Pod odmorima skačem, i igram se s prijateljima u razredu. Nekad ne mogu otvoriti temperu ili ljepilo. Onda mi uvijek netko u mojoj skupini pomoćiće. Imam i pomagčicu, ali ona mi sve manje mora pomagati i to je dobro.

Jako se volim družiti i najljepše mi je kad se nakon škole mogu poigrati s prijateljcima. To se ne događa baš često jer mama svaki dan dolazi po mene nakon škole. Kod kuće mami pomažem obrisati suđe, pobrisati prašinu i pospremam svoju sobu. Volim gledati televiziju i u školi s prijateljicama pričam o crtićima i serijama koje sam gledala.

Ja sam drugačija i to mi ne smeta. Nikad mi se nitko nije rugao i svi me prihvataju takvu kakva sam. Veseli me što dam dio svog razreda koji je ljepši i bolji jer sam s njima. Voljela bi da mi i u buduće bude lijepo kao i sada.

Nikolina Vekić

3. razred

III. osnovna škola „Bjelovar“

Bjelovar, Hrvatska

LITERARNI RAD: PJESMA – POHVALA

Veliki snovi malih prijatelja

Kada sklope oči prijatelji mali,
u njihovoј glavi dogode se čudne stvari,
za koje još nisu znali,
jave se – *snova čuvari!*

I dok je u dječjoј glavi oko znanja zbrka
u glavama odraslih oko novca je strka.
Mala glava o novcu ne sanja,
ona je željna znanja.

A što svijet odraslih iskrivi,
u dječjoј se mašti čudesno ispravi.
Dok svijet na leđa odraslih teške stvari stavi
u dječjoј se glavici sve što sniju ostvari.

Lea Štrbac
8. razred
Osnovna škola „Ernestinovo“
Ernestinovo, Hrvatska

LITERARNI RAD: PJESMA – POHVALA

Nastavi

Ne prestaj, idi
idi po srcu
penji se, visoko.
Ne prestaj,
nastavi,
slušaj maštu,
hodaj po oblacima...
Nastavi,
leti po kopnu
traži sreću,
a u njoj... ljubav...
Povrijeđen si,
no ne predaj se –
nađi nenađeno.
Leti po kopnu,
produlji žice harfe,
trči –
trči, do morskog dna!
A tamo ništa.
No, nastavi...
Srebrnaste iglice sreće,
iza tebe su...
Čekaju te da im se vratiš,
ostavi ih da te probodu,
tako ćeš razumjeti...

Magdalena Džunkovska
Gimnazija „Josip Broz Tito“
Bitola, Makedonija

LIKOVNI RAD – 3. NAGRADA

Emanuela Kovačević, Ana-Marija Marinković, Ana Marković, Danijela Kalanjoš
Centar za pružanje usluga u zajednici Klasje, Osijek, Hrvatska

LITERARNI RAD: SASTAV – POHVALA

Recept za prijateljstvo

SASTOJCI:

- 2 šalice ljubavi
- 2 šalice iskrenosti
- 1 šalica dobrote
- 1 šalica povjerenja
- ½ šalice razumijevanja
- žličica dobrih savjeta
- 1 vrećica smijeha
- prstohvat nade
- prstohvat brige

PRIPREMA: Sve navedene sastojke pažljivo zamiješati ručnom multilicom. Staviti na prozračno mjesto kako bi smjesa imala zraka. Svakodnevno posipati vrećicom smijeha što će pridonijeti boljoj aromi te trudom jer u protivnom tijesto za podlogu neće rasti, već splasnuti. Postupak ponavljati svakodnevno. Kad smjesa dovoljno naraste, (o vašem trudu ovisi koliko dugo) možete pristupiti izradi kreme.

KREMA:

- 1 fotografija ili selfie
- 20 komentara
- 20 – 50 lajkova
- 40 srdaca
- 80 pregleda

PRIPREMA: Za pripremu vam treba računalo ili mobitel. Potrebno je imati dvije do tri dobre aplikacije za uređivanje slika ili selfija. Svakako otvoriti (ako nemate) svoj profil na Facebooku. Najprije objaviti fotografiju. Kad skupite 20 komentara i 90 sočnih lajkova, otvorite profil na Twitteru ili Instagramu. Savršeno uređene slike spremne su za preljev mnogih srca na Instangramu.

Recept je uspješan sa i bez kreme, dakle na vama je da odlučite kako ćete ga pripremati, ali ga svakako treba poslužiti u društvu prijatelja (stvarnih ili virtualnih) kao i podijeliti s drugima, dakle ŠALJITE DALJE DO NOVIH PRIJATELJA!

Maja Stanić
7. razred
Osnovna škola „Vežica“
Rijeka, Hrvatska

„Bogatstvo različitosti“

Tijekom proteklih pet godina održavanja našega natječaja, ponosni smo na velik broj sudionika koji dolaze iz Srbije, ali i iz svih susjednih zemalja. Upoznali smo tako brojne drage ljude, a razvila su se tu i prijateljstva koja su nadišla sam natječaj i vjerujemo da će se još dugo održati. Upravo je to i bila misao vodilja pri realizaciji natječaja, upoznavanje i suradnja djece iz raznih kulturnih sredina i razmjena iskustava.

Završna svečanost i podjela nagrada autorima najuspjelijih uradaka, svake se godine organizira u okviru obilježavanja Svjetskoga dana knjige i autorskih prava, a prilika je to i da ugostimo učenike i učitelje iz škola koje su sudjelovale na natječaju. Na dosadašnjim smo se proslavama tako imali prilike upoznati i družiti s učenicima i učiteljima

škola iz Srbije, Hrvatske, Bosne i Hercegovine, Mađarske, Rumunjske i Makedonije. Uvijek nam je zadovoljstvo predstaviti se novim prijateljima, pokazati svoju školu i mjesto u kojem živimo, a više od svega volimo se pritom i zabaviti.

Završna svečanost natječja „Bogatstvo različitosti“ zato je osmisljeno kao višednevno druženje u kojem će se, prije svega sami učenici, u nizu zabavnih i edukativnih igara bolje upoznati, razmijeniti svoja razmišljanja i iskustva te sklopiti vrijedna prijateljstva.

Programi su osmisljeni kao spoj suvremenog i tradicionalnog, a u tom smislu posebno

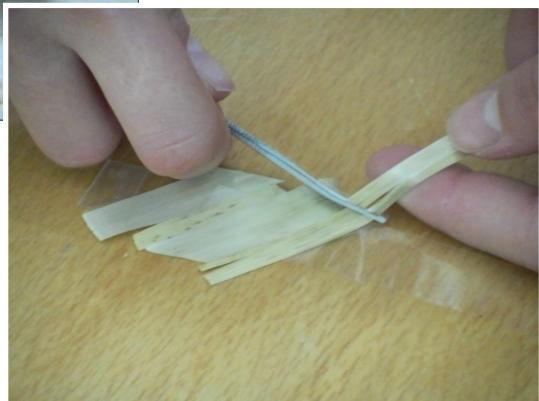

je atraktivna aktivnost „Starinske sportske igre“. Učenici tako imaju priliku oprobati se u sportskim igrama koje su nekada igrali njihovi stari, od skakanja u vrećama preko špekulanja do povlačenja konača.

U školi smo posebno ponosni na njegovanje nekih tradicionalnih vještina likovnoga izražavanja, a zasigurno je najpopularnija i najatraktivnija vještina izrade ukrasnih predmeta od slame. U slamarskoj radionici uvijek rado sudjeluju brojni sudionici, a naučene tehnike nerijetko nastavljaju prakticirati i po povratku iz Tavankuta.

Sa svojim tradicijskim naslijedeđem goste upoznajemo

i na radionicici roljanja. U vlasništvu naše škole nalazi se starinska roljka, alat koji se i u dalekoj, ali i u ne tako dalekoj prošlosti koristio za glaćanje velikih tkanina. Vještina roljanja u našoj se školi prenosi s generacije na generaciju, kao jedan od prepoznatljivih identitetskih elemenata. U radionicu je pored prezentacije same vještine uključena i tradicionalna narodna nošnja koju nose i predstavljaju naši nastavnici i učenici.

U okviru škole nalazi se i atrijum kojeg uređuju naši učenici, a u vrijeme natječaja služi i kao teren za postavljanje poligona biološke radionice. Prelaženje jezera preko grede, provlačenje kroz simuliranu paukovu mrežu, pravo paleontološko istraživanje i iskopavanje životinjskih kostiju, te brojne druge aktivnosti uvijek nailaze na neskriveno oduševljenje učenika.

I ljepote našega mesta učenici mogu upoznati kroz radionicu glagoljice. Tražeći odgovore na pitanja i rješavajući zagonetke, gosti uz pomoć domaćina otkrivaju lokacije na kojima su sakrivena glagoljična slova. Cilj je aktivnosti da se skupe sva slova te poslože u prepoznatljivu izreku ili frazu.

Vrhunac je svakoga druženja priredba na kojoj se autorima najuspjelijih radova dodjeljuju diplome, priznanja i zahvalnice, a naši se učenici predstavljaju glazbenim i dramskim točkama.

Dakako, uvijek iskoristimo priliku i goste provedemo Suboticom i predstavimo im secesijsku arhitekturu našega grada na najatraktivnijim lokacijama. Uz Suboticu zanimljiv je i obilazak Palića, subotičkoga vikend-naselja u okviru kojega se nalazi i jedan od najvećih zooloških vrtova u regiji.

Svako nam je ovo druženje ostalo u posebnom sjećanju i svaki smo put upoznali mnogo dragih ljudi s kojima smo razvili prijateljstva koja se svakim novim natječajem i svakim novim projektom nastavljaju razvijati. I upravo je to najbolja potvrda vrijednosti ovoga projekta. Prijateljstvo i suradnja djece i odraslih koji se svi svojim kulturnim naslijedom i društvenim kontekstom razlikuju, no ta je različitost bogatstvo koje svojim djelima šire, jednako kao i što prepoznaju vrijednosti drugoga, uče nove stvari i obogaćuju svoj duh novim spoznajama i iskustvima.

Sadržaj

Predgovor	5
Tavankut	7
Istorijat školstva u Tavankutu i okolini	10
Osnovna škola „Matija Gubec“, Tavankut	12
Župna crkva Srca Isusova u Tavankutu.....	15
Školski projekt „Bogatstvo različitosti“	16
Bogatstvo različitosti – nagrađeni radovi.....	17
I. natječaj „Bogatstvo različitosti“ – 2013. godina	19
Nijedan čovjek nije otok, Bruno Pantelić	20
Ниједан човек није острво или сви смо једнако битни, Тијана Тодоровић	23
Како нас различитости обогаћују, Мaja Стојановић.....	25
II. natječaj „Bogatstvo različitosti“ – 2014. godina	27
Priča o jednom neobičnom prijateljstvu, Lorena Kovačić	28
Srce srcu, Mateja Savić	31
Прича о пријатељству, Александар Тумбас Локетић.....	33
За Милицу, Мирослава Костић	35
Прича о пријатељству, Војин Војић.....	37
Шта је за мене пријатељство, Хелена Малић	38
III. natječaj „Bogatstvo različitosti“ – 2015. godina	39
Покушајмо волети, можда успе, Страхиња Сејмјановић	41
Pokušajmo voljeti, možda uspije, Marko Grmić	43
Покушајмо voljeti, možda uspije, Slaviša Kovač.....	45
Pokušajmo voljeti, možda uspije, Luka Kurtović	47
Pokušajmo voljeti, možda uspije, Magdalena Barać.....	48
IV. natječaj „Bogatstvo različitosti“ – 2016. godina	49
Najbolji prijatelj je onaj uz kojeg postajemo bolji, Olivera Petković.....	53
Prijatelj je onaj koji me čini boljim, Matej Ivanković.....	55
Najbolji prijatelj je onaj uz kojeg postajemo bolji, Nejra Kadrić	56
Најбољи пријатељ је онај уз којег постајемо болни, Марко Јовановић.....	59
Najbolji prijatelj je onaj uz kojeg postajemo bolji, Adrijana Kikić	62
Најбољи пријатељ је онај уз којег се постаје болни, Анђелија Гвозденовић	63
Vjenac prijateljstva, Eva Efkovska.....	64
„Bogatstvo različitosti“ – spona učenika	66

V. natječaj „Bogatstvo različitosti“ – 2017. godina.....	69
Veliki snovi malih prijatelja, Martina Kovačić	72
Moja škola, Vega Valentina Vukić	75
Crno-bijeli svijet, Stella Pivac	76
Veliki snovi malih prijatelja, Mina Mičić	79
Veliki snovi malenih prijatelja, Adrijana Kikić	81
Veliki snovi malih prijatelja, Elena Kutlić.....	83
Veliki snovi malih prijatelja, Kristijan Barić.....	85
Stare neudobne cipele, Samanta Šimunović	87
Ja sam drugačija, Nikolina Vekić.....	89
Veliki snovi malih prijatelja, Lea Štrbac	90
Nastavi, Magdalena Džunkovska.....	91
Recept za prijateljstvo, Maja Stanić.....	93
 „Bogatstvo različitosti“	 94
Sadržaj	98

